

JULI-AUGUSTUS 1984

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Olympisch
polsstokhoogspringer
DAN RIPLEY

**Streven naar
het hoogste**

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.
België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. Nederland: Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein (Nederland).
Verspreiding en redactie van de Nederlandstalige editie: Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein (Nederland). Verantwoordelijke uitgever in België: H.C.A. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten (België).

**OPRICHTER EN ALGEMEEN
HOOFDREDACTEUR:**
HERBERT W. ARMSTRONG

HOOFDREDACTEUR:

HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:

DEXTER H. FAULKNER

SENIOR REDACTEUR:

RAYMOND F. MCNAIR

NIEUWSREDACTEUR:

GENE H. HOGBERG

REDACTEUREN:

RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
JOHN HALFORD, KENNETH C. HERRMANN,
ROD MATTHEWS, L. LEROY NEFF,
RICHARD PAIGE, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD J. RICE, RICHARD H. SEDLIACIK,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:

PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

CHERYL EBELING, KAREN FERGEN, WILLIAM
FLAMAN, WERNER JEBENS, JANICE ROEMER,
WENDY STYER, RON TOTH, AGNES YOUNGBLOOD

VORMGEVING:

RANDALL COLE

Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,

L. GREG SMITH

Coördinator Vormgeving: GREG S. SMITH

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:

WARREN WATSON;

Hoofd fotoproductie: HAL FINCH;

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,

KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,

NATHAN FAULKNER, ALFRED HENNIG,

ELIZABETH RUCKER,

KIM STONE

Fotoarchief: VERONICA TAYLOR

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT;

Hoofd productie: ROGER G. LIPPROSS;

Productie: RON TAYLOR;

Coördinatoren internationale edities: JEANNETTE

ANDERSON, VAL BROWN, BOB MILLER;

Distributie: BOYD LEESON;

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN;

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

DUITS: JOHN B. KARLSON;

ENGELS: JOHN R. SCHROEDER

FRANS: DIBAR APARTIAN;

ITALIAANS: CARN CATHERWOOD;

NEDERLANDS: JOHAN WILMS;

NOORS: ROY ØSTENSEN;

SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON;

CANADA: COLIN ADAIR;

ENGELAND: FRANK BROWN;

FILIPPIJNEN: GUY AMES;

FRANKRIJK: SAM KNELLER;

LATIJS-AMERIKA: LEON WALKER;

NEDERLAND: BRAM DE BREE;

NIEUW-ZEELAND: PETER NATHAN;

PUERTO RICO: STAN BASS;

WEST-DUITSLAND: FRANK SCHNEE;

ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY;

ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

de
EGHTE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

17E JAARGANG No. 7 OPLAGE WERELDWIJD 7.000.000 JULI/AUGUSTUS 1984

ARTIKELEN

- 3 De olympische spelen — spiegel van de mensheid
7 Waar is de ware Kerk?
10 Vandaag het nieuws van morgen!
12 Waar is de sportiviteit gebleven?
16 Woorden kunnen kwetsen
18 Sociale voorziening met een hart!
23 Is het waar dat sommigen „zo geboren” worden?

RUBRIEKEN

- 1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong
29 Van onze lezers

VOORPAGINA

Concentratie bij zowel de fotograaf als de atleet op het moment van de totale energie-explosie bij polsstokhoogspringer Dan Ripley. Ripley's streven naar de beste prestatie maakte hem tot vijfvoudig wereldrecordhouder. De fotograaf, die om deze foto te kunnen maken op zijn rug in de bak lag, gebruikte een handcamera en een kleine flitser om de middagglucht boven Mount San Antonio College in Walnut, Californië vast te leggen.

FOTO HAL FINCH — PT

De Echte Waarheid (*The Plain Truth*) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1984 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444,
3430 AK Nieuwegein (Nederland).

Telefoon: 03402-39922

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Vereinigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

PERSOONLIJK VAN

Herbert Armstrong

Een overzicht van hogeraf

Op het ogenblik is de aandacht van de wereld op de Olympische Spelen gericht.

Laten wij eens de Olympische historie overzien, tot aan het huidige nationalisme, vanaf een hoger standpunt, het standpunt van de Almachtige Schepper. Wat denkt God van dit spektakulaire schouwspel, en van sport in het algemeen?

Laten wij deze hele zaak eens bekijken en de camera op een hoger punt opstellen.

Bedenk allereerst dat eens de Regering van God op de gehele aarde van kracht was. De eerste mens, Adam, kreeg de gelegenheid deze goddelijke regering voor zichzelf te aanvaarden en op de gehele wereld ten uitvoer te leggen. Hij kwam echter in opstand, verwierp het principe van onzelfzuchtige liefde, en keerde zich juist tot het principe van „nemen”, in plaats van tot het onbaatzuchtige principe van „geven”.

Weinig mensen weten dat Adam de filosofische levenswijze van Satan aanvaardde: egocentrisme, dat in ijdelheid tot uitdrukking komt, wellust en hebzucht, jaloezie en naijver, wedijver, opstandigheid en vernielzucht.

Weinigen weten dat God toen de mensheid — tot aan Christus — afsloot van zijn heilige Geest, de houding van het God-gericht zijn: „geven”, dienen, samenwerken, delen. Sindsdien is deze wereld altijd op de

filosofie van „nemen” en concurrentie gebaseerd geweest.

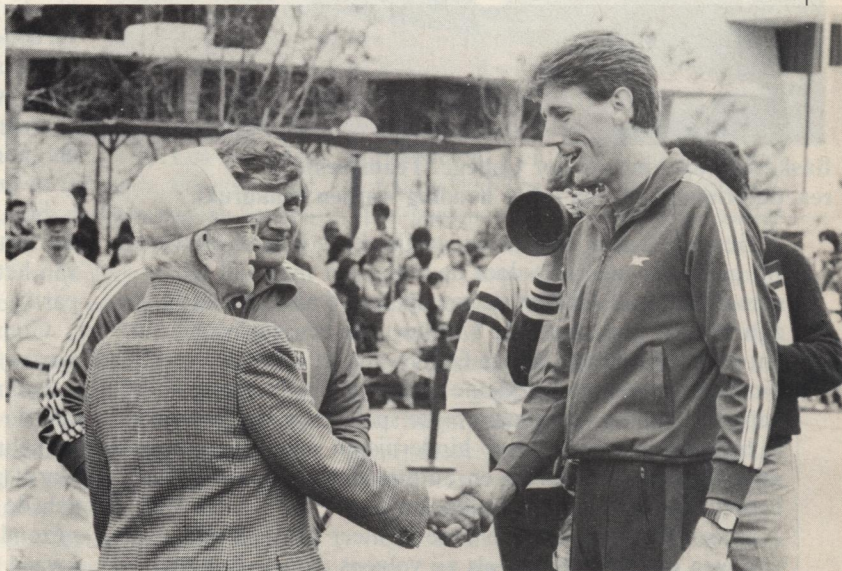
Weinig mensen weten dat de Schepper van alles, toen Hij de mensheid van zijn heilige Geest afsloot, in feite zei: „Ga heen, vorm uw eigen regeringen, ontwikkel uw eigen levenswijze die op uw concurrentieprincipe berust.”

De volken concurreren dus met elkaar. De sport concurreert. De maatschappij concurreert.

Als de Almachtige God op deze wereld neerziet, ziet Hij dat de regeringen en sporten van de mens volgens het egocentrische concurrentieprincipe werken. Bekijk deze Olympische zaak *zoals God die bekijkt!*

Concurrentie in plaats van samenwerking is de houding waarmee Satan de geest van de mensen inent. Maar dat wil niet zeggen dat alle sporten verkeerd zijn en afgeschaft moeten worden.

De wet van God is de weg van rechtvaardigheid. Zonde is de overtreding van de wet. Wij hebben de wet van God in zijn meest algemene zin ontvangen en eveneens uiteengezet in de Tien Geboden, en verder in vele specifieke punten die uitbreidingen zijn van de principes

Dwight Stones, winnaar van een bronzen Olympische medaille, begroet Herbert Armstrong. Op de achtergrond zijn persoonlijke coach Harry Sneider, die is benoemd tot Olympisch trainer voor de baan en het veld.

van de Tien Geboden. God verwacht van ons dat wij deze principes van zijn wet op specifieke handelingen toepassen.

De fundamentele wet is liefde, boven alles

onzelfzuchtige liefde tot God, en ten tweede: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.”

De ander schade toebrengen om daarbij voor zichzelf winst te behalen is een vorm van competitie die verkeerd is. Vijandigheid jegens de ander is zonde. Alles uit iemand anders halen voor eigen voordeel is verkeerd.

Basketball op Ambassador College. Teamgeest, reactievermogen en een juiste houding worden benadrukt.

Gesteld, u bent een architect die een golfbaan ontwerpt. Bij golf wint men niet door de ander het meest af te nemen. Bij golf hindert de ene speler de andere niet in zijn of haar prestaties. De architect die een golfbaan ontwerpt en aanlegt breekt Gods wet niet als hij hindernissen ontwerpt, kleine meertjes of vijvers, of als hij bepaalde bomen laat staan om de speler zijn bedrevenheid te helpen verbeteren. Deze hindernissen schaden niemand, maar zijn een aansporing en hulpmiddel om iemand zijn bedrevenheid te laten ontwikkelen.

In een wedloop schaden twee of meer mannen of vrouwen de anderen niet als zij volgens de regels lopen.

Golf is dus geen verkeerde concurrentie — evenmin hardlopen, hordenlopen, ver springen, hoog springen, polsstokspringen en dergelijke. Op Ambassador College, met een campus in Pasadena (Californië) en een in Big Sandy (Texas) doen wij niet aan kogelslingeren omdat het voor anderen gevaar kan opleveren — niet omdat het oneerlijk is.

Neem basketball. Verdedigen is, als het volgens de regels gebeurt, in principe hetzelfde als de hindernissen op een golfbaan. Het is volgens de regels een overtreding als een verdediger iemand hindert door lichamelijk contact of vasthouden. Als basketball volgens de regels wordt gespeeld — met een juiste houding — kan het een zeer inspirerend, aangenaam spel zijn, waarbij Gods wet *niet wordt geschonden*. Alles hangt af van de houding van de spelers.

In competities tussen scholen of universiteiten, of in profspel, is de houding vaak zeer slecht. Als dat zo is — als er een geest van vijandschap is jegens de andere partij — dan is dat een schending van Gods wet. Daarom is op Ambassador College interuniversitaire competitie verboden.

Maar intern worden er tussen de verschillende klassen wel wedstrijden gehouden.

Boksen is absoluut verboden. God heeft de hersenen en het hoofd van de mens niet ontworpen en geschapen om ze zinloos door een tegenstander bont en blauw te laten slaan.

Altijd wanneer er bij een spel een direkte tegenstander is betrokken — met een vijandige houding om de ander te schaden en/of van de ander te „nemen”, alles uit de ander te halen — dan treedt een schadelijke, satanische en boosaardige houding in, en het spel is kwaad.

Soms is er een subtiele grens tussen wat wel en wat niet binnen Gods wet is.

Basketball is zo'n sport. Evenals rugby, maar omdat rugby een sport is met veel hard lichamelijk contact, wordt het te vaak gespeeld in een houding van vijandigheid en is te gevaarlijk. Daarom spelen wij het op Ambassador niet.

Voetbal heeft niet hetzelfde kwaad in zich. Honkbal, softball, volleybal zijn niet per se vijandig of schadelijk voor anderen en verhinderen de andere partij niet zijn best te doen. Als deze sporten worden gespeeld met Gods houding jegens anderen, zijn ze aanvaardbaar en niet verboden.

Dit is voldoende om te illustreren hoe het principe van Gods wet op sport kan worden toegepast. Als iemand daaraan meedoet in een houding van vijandigheid jegens de andere partij is dat kwaad. *De sport die mentale of fysieke schade toebrengt aan de andere partij is kwaad.*

Satan is de oorsprong van op vijandigheid gebaseerde competitie, van schade toebrengen aan de andere partij, van het nemen ten koste of tot schade van de andere partij.

Gods weg is het hebben van evenveel liefde voor de naaste als voor zichzelf.

Competitie of concurrentie in de zakenwereld waarbij van de concurrent wordt genomen of hem schade wordt toegebracht, is kwaadaardige concurrentie. Als de ander wordt gestimuleerd om zich te verbeteren, hem geen schade wordt toegebracht, maar voordeel, dan is dat gezonde concurrentie. Competitie of concurrentie kan dus kwaad of goed zijn, het is in hoofdzaak *afhankelijk van de houding waarmee wordt gewerkt*.

De naam Satan betekent 'tegenstander'. Maar Satan is een boosaardige tegenstander die wil schaden — die een geest van vijandschap heeft. *Als iets Gods geest heeft van „geven” — van helpen, bemoedigen, samenwerken, stimuleren, gebaseerd op een houding van liefde — dan is het goed, en niet verkeerd.* □

DE OLYMPISCHE SPELEN: spiegel van de mensheid

Gene H. Hogberg

Terwijl de beste atleten van de wereld zich verzamelen voor de Drieëntwintigste Olympische Spelen, dreigt het kleurige schouwspel opnieuw door de politiek en door internationale wedijver te worden overschaduwd.

„ELKE vier jaar is de wereld getuige van de uiterste inspanningen van sportslieden die streven naar een olympische zege.”

Dat schrijft Juan Antonio Samaranch, president van het Internationaal Olympisch Comité (IOC) in het voorwoord van het boek *The Olympic Games, 1984*. „Gezonde wedijver en kameraadschap”, zo vervolgt de opperste chef van het IOC, „zijn heden ten dage meer dan ooit nodig om de wens naar vrede te versterken en de uitwerking van politieke conflicten te verminderen.”

Maar in werkelijkheid zijn de olympische idealen heel vaak in strijd met de grimmige realiteit van de wereld. En evenals dat bij vorige Olympische Spelen het geval was, loopt ook in 1984 het olympische ideaal en zijn motto *Citius, Altius, Fortius* — Sneller, Hoger, Sterker — gevaar te worden ontsierd door de sterke machten van het nationalisme en door de wens tot elke prijs te winnen.

De officials van de Verenigde Staten werden op 8 mei verrast door de bekendmaking dat de Sovjet-atleten niet aan de Spelen zouden deelnemen.

„Kapitalistische” Spelen

De zomerspelen van dit jaar spelen zich af in Los Angeles (Californië), dat tevens de zetel was van de enige andere olympische zomerspelen in de Verenig-

de Staten, in het jaar 1932. Dit jaar verwachtte men oorspronkelijk 10.000 atleten en 2000 trainers uit 150 landen.

De Spelen van Los Angeles zijn in de volksmond wel aangeduid als de „Kapitalistische Olympische Spelen”, voor een deel in tegenstelling tot de Spelen van 1980 in Moskou, de eerste maal dat dit zomergerbeuren zich ooit in de communistische wereld afspeelde, maar meer nog vanwege het aantal sponsors uit het bedrijfsleven die respectabele bedragen hebben neergegeld om zich als „officiële begunstigers” van het gebeuren te mogen kwalificeren.

De officials van het Olympische Organisatie Comité van Los Angeles betogen dat er gezonde economische redenen zijn om de Olympische Spelen te organiseren zoals dat nu is gebeurd. Als gevolg van de sponsoring door het bedrijfsleven, in combinatie met de televisierechten die voor het onwaarschijnlijke bedrag van 225 miljoen U.S. dollars zijn verkocht — verwacht het comité (LAOOC) dat de kosten van het organiseren van de Spelen volledig zullen worden gedekt.

Anders dan in Montreal (Canada), het toneel van de Olympische Spelen van 1976, waar de voortdurend oplopende kosten de burgerij achteraf opzadelden met een gigantische financiële last, verwacht men niet dat de inwoners van Los Angeles en van Zuid-Californië de last van een belastingverhoging te dragen zullen krijgen.

Een andere manier om de kosten van

de Olympische Spelen van 1984 te beperken, is de politiek van het LAOOC om zoveel mogelijk gebruik te maken van bestaande faciliteiten. Afgezien van een zwembad en een velodroom (voor wielervedstrijden) zijn er geen grote bouwwerken opgericht. In plaats van een nieuw „Olympisch Dorp” zullen de atletenteams in de bestaande studentenhuizen van universiteiten worden ondergebracht.

TV-spektakel

De tv-reportage zal op zichzelf een taak van olympische afmetingen vormen. Er zijn geen kosten gespaard om een nieuwe reeks van speciaal ontworpen tv-camera's op allerlei voertuigen te ontwikkelen. Een tv-criticus beschreef het aldus aan *The Wall Street Journal*: „De spelen van Los Angeles zullen getuigen zijn van de meest gigantische inzet van materieel die de 40-jarige geschiedenis van de televisie voor welke op zichzelf staande gebeurtenis dan ook, afgezien van een echte oorlog, te zien heeft gegeven, en wel in de vorm van hulpapparatuur, rollend en vliegend materieel, techniek, productie, studio personeel en organisatorische medewerkers.”

Een stafid van het ABC netwerk voegde er met slechts weinig overdrijving aan toe: „Er zullen tijdens de Olympische Spelen zoveel helikopters in de lucht zijn, dat Los Angeles op Vietnam zal lijken.”

Politieke problemen

De organisatoren van de Spelen van

Los Angeles hebben een formule uitgedacht die naar zij verwachten een goede financiering van de Olympische Spelen mogelijk zal maken. Maar niemand heeft nog de formule gevonden om een eind te maken aan de verdeeldheid zaaiende krachten van het nationalisme en aan het verlangen om tot elke prijs te winnen, die samen als een donkere wolk over een aantal van de voorafgaande Olympische Spelen hebben gehangen.

Het IOC, het voornaamste bestuurslichaam van de Spelen, heeft zich onafgebroken het middelpunt gevoeld van politieke meningsverschillen en bemoeienissen, in het bijzonder sedert de winter- en zomerspelen van 1936 in Duitsland.

Het IOC werd toen rechtstreeks geconfronteerd met de plannen van de Führer van de Nazi's, Adolf Hitler, om de Spelen in Berlijn en in Garmisch Partenkirchen tot schoolvoorbeelden van Arische suprematie te maken.

In het bijzonder de Berlijnse Spelen boekten een belangrijke propagandistische overwinning voor Adolf Hitler. In weerwil van de vaak aangehaalde ergeris van de Führer over de schitterende prestatie van de Amerikaanse negeratleet Jesse Owens, eindigde Duitsland toch met het grootste aantal gewonnen medailles. Zowel in het binnenland als in het buitenland schoot het prestige van het Derde Rijk omhoog. Josef Goebbels, Hitlers minister van Propaganda en Voorlichting, zei zelfs dat de Olympische Spelen van 1936 Nazi-Duitsland 20 divisies waard waren.

Koude oorlog en postkoloniale problemen

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden de Olympische Spelen naar de toekomst verschoven. Pas in 1948 werden ze in Londen voortgezet, en in 1952 in Helsinki.

De Spelen in de Finse hoofdstad Helsinki werden door velen aangemerkt als de meest geslaagde sedert de hervatting van de Olympische Spelen in hun moderne vorm in 1896 in de Griekse hoofdstad Athene. Zij leken de oorspronkelijke olympische idealen het dichtst te benaderen. Maar dat neemt niet weg dat het zaad van de toekomstige verdeeldheid en onenigheid — in de vorm van de opkomende rivaliteit tussen Oost en West — bij deze krachtmetingen werd gezaaid.

De Sovjet-Unie, die onverwachts voor de eerste maal aan de Spelen

deelnam, kreeg toestemming voor haar atleten, benevens voor die uit Hongarije, Polen, Bulgarije, Roemenië en Tsjecho-Slowakije, een apart Olympisch Dorp op te zetten.

„Dit was een aanslag op de Olympische geest”, schrijft Peter Wilson in het boek *The Olympic Games, 1984*. „Het is moeilijk te begrijpen waarom het Internationaal Olympisch Comité dat zoveel muggen had uitgezift, nu juist deze kameel had doorgeslikt. Waarschijnlijk wilde het alles doen om het verdoolde schaap dat was teruggekeerd, onderdak te verlenen.”

Met de toetreding van het Communistische Oostblok kwam de nadruk meer dan ooit te liggen op de medailles die door de nationale teams waren gewonnen in plaats van op de prestaties van de afzonderlijke deelnemers.

Op een gegeven moment zag het er in Helsinki naar uit dat de U.S.S.R. in het onofficiële puntentellingssysteem zou gaan winnen. De Russen waren zelfs zo zeker van hun overwinning, dat zij een groot scorebord lieten maken dat de onderlinge posities van de deelnemende landen op de ranglijst aangaf. Maar tegen het slot van de Spelen kwamen de Verenigde Staten ineens geweldig opzetten door in de bokswedstrijden niet minder dan vijf gouden medailles in de wacht te slepen. Zodra de Russische officials zagen dat ze gepasseerd zouden worden, begonnen zij het scorebord te ontmantelen, maar niet pas nadat een Amerikaanse journalist de aan de gang zijnde afbraak had opgemerkt en een artikel had gepubliceerd onder de kop: „Russen op nederlaag betrapt”.

Maar de Russen waren vastbesloten zich niet langer naar het tweede plan te laten verwijzen, en in de daarop volgende Olympische Spelen zonden zij formidabel sterke teams.

Melbourne — nieuwe problemen

De Spelen van 1956 in het Australische Melbourne stonden onder de druk van de crisis in Hongarije en de zomeroorlog in het Midden-Oosten.

Nederland, gevolgd door Spanje, trok zich terug uit protest tegen de toestand in Hongarije. Egypte trok zich terug, na de eis te hebben gesteld dat landen (bedoeld waren Israël, Groot-Brittannië en Frankrijk) die zich schuldig hadden gemaakt aan „lafhartige aanvallen op Egypte” van de Spelen zouden worden uitgesloten. Libanon volgde.

Ook de Volksrepubliek China trok zich terug omdat de Republiek China (Taiwan) toestemming tot deelname had gekregen. De inter-Chinese rivaliteit zou zich in de daarop volgende spelen voortzetten, om in 1976 in Montreal haar hoogtepunt te bereiken.

Intussen bleef Avery Brundage, president van het IOC met klem verkondigen: „Wij zijn er fel op tegen dat welk land ook de Spelen voor politieke doeleinden gebruikt, of dat land nu in het gelijk staat of niet. De Olympische Spelen zijn wedstrijden tussen individuen en niet tussen naties.”

In werkelijkheid gebeurde echter precies het tegendeel. De weg werd vrijgemaakt voor verdere politieke ontzettingen.

Afrikaanse druk

Het einde van de koloniale rijken in het laatst van de jaren '50 en de opkomst van nieuwe landen in Afrika en elders bleken eveneens van invloed op de afwikkeling van de Olympische Spelen.

In het bijzonder begon men druk uit te oefenen op Zuid-Afrika, dat tot en met 1960 alleen volledig uit blanken bestaande teams in het veld had gebracht. In 1964 werd Zuid-Afrika niet tot deelname uitgenodigd.

In 1968 bracht een bedreiging van veertig landen om zich uit de Olympische Spelen van Mexico City terug te trekken het IOC ertoe opnieuw een uitnodiging aan Zuid-Afrika in te trekken. En in 1970 bezweek het IOC tenslotte onder de druk en sloot Zuid-Afrika van deelname uit.

1972: een rampjaar

Internationale meningsverschillen bleven de Spelen plagen, en bedreigden in 1972 zelfs hun voortbestaan.

Zelfs toen het door blanken geregeerde Rhodesië (het huidige Zimbabwe) zich met alle verzoeken van het IOC accoord verklaarde, en bereid was deel te nemen onder de Britse vlag en met het Britse volkslied, barstte aan de vooravond van de Spelen een geweldige ruzie over zijn deelneming uit. Twee weken voordat de Spelen zouden aanvangen, verklaarden twintig landen plechtig zich te zullen terugtrekken als het Rhodesische team mocht deelnemen.

En toen speelde zich op 5 september

1972 op de elfde dag van het schouwspel in München de verschrikkelijkste gebeurtenis in de geschiedenis van de Olympische Spelen af. Acht Arabische commando's van de „Zwarte September“-organisatie drongen het Olympische Dorp in München binnen en stelden de woonverblijven van het Israëlische team onder hun commando. Na 20 uren van gespannen drama dat eindigde met een schietpartij met de politie, lagen 11 Israëlische atleten en vijf commando's dood op de grond.

1976: nieuwe moeilijkheden

De Spelen van 1976 in Montreal werden ontsierd door nog meer bittere politieke onenigheid. Het eerste geschilpunt had betrekking op het nog niet opgeloste strijdpunt over de vraag *welk* China als het officiële zou gelden.

De Volksrepubliek China — die in 1958 uit het IOC was getreden vanwege het twistpunt van de vertegenwoordiging van Taiwan — zette de Canadese regering onder druk om de Taiwanese atleten van deelneming uit te sluiten.

Canada, dat zich mocht verheugen in een voordelige handelsovereenkomst met Peking, bezweek onder de druk en berichtte Taiwan dat zijn atleten geen toestemming zouden krijgen tot deelname onder de naam „Republiek China“. Bovendien zouden de Taiwanese geen toestemming krijgen hun nationale vlag te ontplooiën of tijdens de Spelen hun volkslied ten gehore te brengen.

Er ontspoon zich een verhitte discussie. De Verenigde Staten dreigden bij wijze van protest hun team terug te trekken. Snel werd een compromisvoorstel opgesteld: Taiwan zou toestemming krijgen de eigen vlag te laten wapperen en het eigen volkslied ten gehore te brengen, maar niet onder de naam China. Hoewel de Taiwanese atleten zich reeds in Montreal bevonden, weigerde hun regering met de voorwaarden accoord te gaan, en haalde hen naar huis terug.

Nauwelijks was het Taiwanese probleem opgelost, of twintig Afrikaanse landen plus Guyana en Irak kondigden aan dat ze de Spelen van Montreal zouden boycotten als Nieuw-Zeeland deelnam. Waarom? Omdat een Nieuw-zeelands rugbyteam in 1976 een tournee door Zuid-Afrika had gemaakt.

De olympische autoriteiten stonden perplex. Al sinds 1926 was rugby geen

Vaandeldrager voor Afghanistan tijdens de Olympische Spelen van 1980 in Moskou. Sovjet-interventie in Afghanistan leidde tot een boycot door veel Westerse landen.

olympische sport geweest en bijgevolg had het IOC er geen zeggenschap over. Bovendien deden andere rugbyspelers dan de Nieuw-Zeelanders regelmatig mee aan wedstrijden in Zuid-Afrika.

Het uitvoerend comité van het IOC verwierp het ultimatum met algemene stemmen. De dag voordat de Spelen zouden beginnen trokken tweeëntwintig landen hun in totaal 441 atleten terug. De menigten in Montreals nieuwe olympische stadion werd het plezier onthouden een aantal van de beste hardlopers ter wereld in actie te zien.

1980: de grote boycot

De Sovjet-Unie besteedde een ongelooflijke som geld aan de voorbereidingen van de zomerspelen van 1980 in Moskou. Hadden de Sovjet-organisatoren geweten wat er op komst was, dan hadden zij een deel van dat geld kunnen besparen. Omdat in december 1979 Sovjet-troepen Afghanistan waren binnengerukt, boycotten de Ver-

enigde Staten en 35 andere landen de Moskouse Spelen — de grootste actie van die aard in de geschiedenis van de Olympische Spelen. Zestien andere landen paradeerden, bij wijze van protest jegens hun Sovjet-gastheren, niet onder hun eigen vlag maar onder de Olympische vlag.

In zijn toespraak bij de sluiting van deze rampspoedige Olympische Spelen deed IOC president Lord Killanin het volgende beroep op zijn gehoor: „Ik smeed de sportslieden van de wereld zich in vrede te verenigen voordat er een holocaust op ons neerdaalt... De Olympische Spelen dienen niet voor politieke doeleinden te worden misbruikt... De Olympische Spelen dienen onze kinderen ten goede te komen.“

Had hij opnieuw aan dovemansdeur geklopt?

Sarajevo en Los Angeles

Begin van dit jaar verliepen de kleinere Olympische winterspelen in Sarajevo (Joegoslavië) zoals gewoonlijk zonder incidenten. Als

aanmoediging voor de 1437 atleten uit 49 landen, merkte IOC president Samaranch in zijn openingstoespraak op:

„Wij zijn ervan overtuigd dat wij eens te meer aan de hele wereld zullen laten zien wat de ware betekenis van de sport is als uitdrukking van vriendschap en broederschap.“

Waarnemers in Sarajevo merkten echter al gauw op dat er een duidelijk zichtbaar *tekort* aan broederschap heerste. Een strenge beveiliging belette de atleten van de verschillende landen om zich vrij met elkaar te mengen.

En nu beweegt het Olympisch spektakel zich dan naar Los Angeles. Elk jaar ontwikkelen zich controverses. En echt grote problemen plegen gewoonlijk aan de vooravond van de openingsceremonie tot uitbarsting te komen, waardoor de beoogde verstoring een hoogtepunt bereikt.

De Sovjet-autoriteiten maakten, al voor hun beslissing, hun bezorgdheid kenbaar. Wat de Sovjet-delegatie als hinderlijk ervoer is de openlijke poging van de kant van een bepaalde groep om atleten van communistische landen aan te moedigen naar het Westen over te lopen. Of zoals de leider van deze groep opmerkte: „Wij mikken op zo'n 50 [overlopers] uit het Oostblok, maar met vijf à tien zijn we ook al tevreden.” Het was al meteen duidelijk dat de Sovjets bedreigingen als deze ernstig zouden nemen.

Zuid-Afrika vormt het middelpunt van twee andere controverses. In de eerste plaats bestaat de mogelijkheid van een massale boycot van de Spelen door Afrikaanse landen, en wel op het laatste ogenblik. In een geval dat doet denken aan de verstoring van 1976 in Montreal, zijn zij nijdig over de voorgenomen tournee van een ander rugbyteam naar Zuid-Afrika, ditmaal uit Engeland.

Dan is er het geval van Zola Budd. Zij is een buitengewoon begaafde 17-jarige hardlooper op blote voeten, met haar 76 pond de snelste vrouw ter wereld op de 5000 meter. Maar haar record wordt niet erkend, want de tijden van Zuidafrikaanse atleten, of ze nu blank zijn of zwart, worden niet internationaal erkend.

Omdat haar grootvader van vaders zijde Brits was, is Zola in staat gesteld een Brits paspoort te verwerven, en is ze nu opgesteld in het Britse team. Anti-Zuidafrikaanse groeperingen maken zich erg druk over deze ontwikkeling en eisen dat de jonge Zola haar geboorteland publiekelijk afvalt als de prijs die zij moet betalen voor het feit dat zij in staat wordt gesteld in Los Angeles mee te lopen.

En wat misschien nog wel de ongebruikelijkste ontwikkeling is, vertegenwoordigers van de Palestijnse Bevrijdings Organisatie PLO hebben aangedrongen op toestemming om een team in het veld te brengen. Het is niet waarschijnlijk dat het IOC toe zal geven, en wel op grond van de eis dat men slechts een „erkend territorium” kan vertegenwoordigen.

En zo gaat het maar door, de ene controverse na de andere.

Nationalisme en „kunstmatige atleten”

Nationalisme en het streven zoveel mogelijk teammedailles te verzamelen, zijn er bijna in geslaagd de grondbeginselen van de moderne Olympische Spelen te overweldigen, zoals die door hun oprichter, de Fransman Baron de Coubertin werden geformuleerd in zijn toespraak van 1908: „Het belangrijkste van de Olympische Spelen is niet te overwinnen maar deel te nemen... Essentieel is niet te hebben overwonnen, maar goed te hebben gestreden.”

De bestrijding van de verdeeldheid zaaïende geest van het nationalisme is bijna opgegeven als een verloren zaak. Lord Killanin, president van het IOC van 1972 tot 1980, zegt daar het volgende van:

„Ik ben een tegenstander van nationalisme, en ik zou mij gelukkiger voelen als er tijdens de Spelen geen volksliederen zouden worden gespeeld, maar ik realiseer mij dat mijn kijk daarop niet die van de meerderheid is. Er bestaat geen twijfel over dat een aantal van de grotere landen de huidige prijsuitreikingsceremonie wenst te behouden, en dat zelfde geldt voor veel van de nieuwere naties, die hoewel het verscheidene jaren kan duren eer hun volkslied wordt gespeeld of hun nationale vlag gehesen, verlangend op hun beurt wachten” (*The Olympic Games, 1984*, pag. 20).

Terugblikkend op de ontwikkeling van de Spelen, is Lord Killanin voorts van mening dat het „mogelijk een vergissing is geweest” om teamsporten (zoals handbal, volleybal en basketball) op te nemen, daar die meer de nadruk leggen op nationale dan op individuele prestaties.

De onverzadigbare „jacht op het goud” heeft ook een zeer nadelige invloed gehad op de individuele inspanningen van atleten, of die nu in dienst van een land werden geleverd of niet.

Zo spreken de olympische officials openlijk hun afkeuring uit over het alarmerend toenemende gebruik van anabole steroïden om spiermassa's snel en tot een onnatuurlijke omvang te doen groeien. Het IOC belooft nu in Los Angeles zeer scherpe, computer-gestuurde detectie maatregelen te treffen om overtredingen aan het licht te brengen.

Dit probleem treft zowel landen in

het Oosten als in het Westen. De Amerikaanse kampioen hordenloop Edwin Moses zei in 1983 dat minstens 50% van Amerika's Olympische atleten verboden drugs gebruikt. „Als atleet die de baan- en veldsport beoefent en die geen drugs gebruikt,” merkte Moses op, „beschouw ik mezelf als tot een minderheid te behoren.”

Het verbod van steroïden heeft het zoeken naar minder gemakkelijk op te sporen stoffen op gang gebracht. Een van die stoffen is een menselijk groeihormoon, een zeer sterk werkend „krachtsap” dat bereid wordt uit de hypofyzen van lijken en waarvan een voorraadje voor 3 weken zo'n 500 Amerikaanse dollars kost.

Waar veel sportieve krachtmetingen nu ook open staan voor vrouwelijke atleten, heeft het IOC zich evenals diverse internationale sportfederaties gedwongen gezien vrouwelijkheidstests op te zetten om zeker te zijn dat er geen mannen of zogenaamde supervrouwen (die een extra X-chromosoom bezitten) op oneerlijke wijze wedijveren met normale vrouwen. Veel vrouwelijke atleten voelen begrijpelijkerwijs weerszin tegen de verplichting zich, om te mogen deelnemen, van een „certificaat van vrouwelijkheid” te voorzien.

Lord Killanin heeft een uitgesproken mening over het heersende drugmisbruik bij internationale wedstrijden. „Wanneer de geleerden 'kunstmatige' atleten gaan scheppen,” zegt hij, „om die te laten mededingen in de Olympische Spelen of in enige andere internationale tak van sport, dan is het beter dat het maar gauw afgelopen is met die internationale ontmoetingen. Sport heeft ten doel, naar de zowel lichamelijk als geestelijk complete man of vrouw te streven, en wel met natuurlijke, en niet met kunstmatige middelen” (*The Olympic Games, 1984*, pag. 22).

Deel van deze wereld

Een waarnemer die zijn oog liet gaan over de problemen welke het sportevenement van dit jaar in Los Angeles opwerpt, merkte op: „Ik dacht dat de Olympische Spelen een adempauze moesten betekenen in de problemen van de wereld. Maar dat zijn ze helemaal niet.”

Maar dat laatste moet men ook niet verwachten. De Olympische Spelen weerspiegelen helaas niet het ideaal van universele vriendschap en broederschap.

(Zie verder pagina 28)

WAAR is de ware kerk?

Herbert W. Armstrong

Jesus Christus zei: „Ik zal mijn kerk bouwen.” Hij zei niet „kerken”.
Ergens bestaat deze oorspronkelijke ware Kerk. Maar waar? Welke is het?
Wat is de Kerk? Waarom bestaat zij? Hier is de onthullende waarheid!

Waar gaat deze hele kwestie inzake de Kerk om? Gaat het *u* wel aan? **WAAR** IS de oorspronkelijke *ware* Kerk die door Jezus Christus werd opgericht — die ene Kerk waarvan de *levende* Jezus Christus vandaag **NOG ALTIJD HET HOOFD** is? Dat is de kwestie die mij, in 1926 en 1927, niet wilde loslaten.

Zoals zovele van onze lezers was ik opgevoed in een der gerespecteerde en oudere protestantse kerkgenootschappen. Van kindsbeen af was ik naar de zondagsschool en naar de kerk meegenomen. Mij werd gezegd dat ik „behouden” was, want door mijn geboorte was ik lid van de kerk. Van wat mijn kerk geloofde wist ik niet veel af, maar ik kan me niet herinneren dat ik me daar zorgen over maakte.

Op 18-jarige leeftijd verloor ik echter mijn belangstelling en daarna ben ik zelden meer naar de kerk gegaan. Nadat ik van school af was, ging ik in het reclamevak. Ik was

ambitueus. Ik begeerde **STATUS**. Ik werkte dus hard, studeerde voortdurend om mijn bekwaamheden te ontwikkelen; ik dreef mezelf meedoogenloos naar dat doel van **STATUS**!

Nadat ik tweemaal, als gevolg van nationale gebeurtenissen die geheel buiten mijn beheersing lagen, een zaak waarmee ik was begonnen was kwijtgeraakt, werd ik voor het eerst van mijn leven *uit boosheid* tot een intensieve studie van de Bijbel gebracht. Wat de Bijbel betreft had ik altijd gezegd: „Ik kan de Bijbel gewoon niet **BEGRIJPEN**.”

Vreemd, want ik had altijd naar begrip gezocht, maar van andere dingen. De Bijbel leek mij een droog, saai, dood boek dat **NIEMAND** kon begrijpen. Ik nam natuurlijk wel aan dat de kerken al hun leerstellingen en gewoonten uit de Bijbel hadden — maar ik had eenvoudig geen belangstelling voor godsdienstige zaken.

Tenslotte evenwel werd ik in de vroege herfst van 1926 uitgedaagd! Ik werd in *tweeërlei* opzicht uitgedaagd! Mijn vrouw begon zich in te laten met „godsdienstfanatisme” — d.w.z. *mij* scheen het fanatisme! Zij beweerde dat zij het **IN DE BIJBEL** had gevonden — maar ik wist heel wel dat dat

onmogelijk was, want het waren een geloof en een praktijk die aan die van de kerken volkomen **TEGENGESTELD** waren.

„Die kerken kunnen toch niet allemaal ongelijk hebben”, zei ik, „zij halen hun leer immers uit de Bijbel, en dat fanatisme van jou is *tegengesteld* aan wat zij leren.”

„Misschien is hun leer wel *tegengesteld* aan de Bijbel”, hield mijn vrouw vol, „want **DIT** heb ik uit de **BIJBEL**!”

Argumenteren had geen zin. Zij zei dat als ik haar kon aantonen waar de Bijbel anders onderwees, zij het zou opgeven, maar anders niet.

Tezelfdertijd daagde een schoonzuster mij uit met betrekking tot de evolutietheorie. Op school had ik nooit de evolutie bestudeerd. Zij zei dat ik gewoon **ONWETEND** was als ik niet in evolutie geloofde! Dat trof mijn trots! Ik **ONWETEND**? Wat een belediging!

„Goed”, antwoordde ik, „ik zal de evolutietheorie grondig bestuderen, en als je ongelijk hebt, en ik weet dat je dat hebt, zal ik het je **BEWIJZEN** en ik zal je dwingen *die woorden terug te nemen*!”

Bewijzen dat God bestaat

Ik had altijd in **GOD** geloofd — al wist

ik weinig van Hem af, en ik hield me trouwens niet met „godsdienst” bezig. Natuurlijk had ik deze kwestie nooit diepgaand en grondig onderzocht, teneinde te BEWIJZEN of God bestaat, dan wel of de evolutie waar is. Weinig mensen doen dat ooit. Ik nam gewoon aan dat God bestond, en *veronderstelde* dat evolutie een foutieve theorie was. Haast iedereen die of in God of in evolutie gelooft heeft zijn geloof ZONDER BEWIJS *aanvaard!*

Maar voor MIJ was dat niet langer goed genoeg! Nu moest ik het WETEN!

Nagenoeg dag en nacht bestudeerde ik de Bijbel en boeken over evolutie, geologie, paleontologie, biologie, fysica. Ik delfde in de geschriften van Darwin, Haeckel, Huxley, Vogt, Chamberlin. Ik bestudeerde radioactiviteit. Dat bewees dat er geen voorbije eeuwigheid van materie is geweest, maar SCHEPPING! Ik *bestudeerde* het scheppingsverslag in Genesis. Het was een intensieve, zes maanden durende studie, die vaak tot 1 of 2 uur 's nachts doorging. Maar uiteindelijk BEWEES ik het bestaan van GOD en de onfeilbare inspiratie van de Bijbel; de evolutietheorie weerlegde ik en ik dwong mijn schoonzuster inderdaad „die woorden terug te nemen”!

In de kwestie met mijn vrouw echter, *verloor ik!* Zij had gelijk. Ik had ongelijk. Het was veruit de bitterste pil die ik ooit had moeten slikken.

Het betekende niet alleen te erkennen dat ik ongelijk had. Dat is voor het vleselijke denken al moeilijk genoeg. Maar ik had nu geleerd HOE VERKEERD ik was, niet alleen in wat ik altijd had geloofd door het maar aan te nemen, maar in wat ik had gedaan en in wat ik *was*. Ik had gedacht dat ik *aardig goed* was! Dat denkt de menselijke natuur altijd. Ik leerde dat de menselijke natuur ronduit SLECHT en KWAADAARDIG is.

Onmiddellijk dacht ik: „Als ik de leer van de Bijbel aanvaard en ernaar begin te LEVEN — als ik toegeef en Christus aanvaard, bekeerd word, een christelijk leven ga leiden, wat zullen al mijn vroegere zakenrelaties en vrienden dan zeggen?”

Voor mijn denken betekende het HEN ALLEMAAL OP TE GEVEN — voorgoed!

Het betekende bekering! En dat is iets waarvan ik geloof dat het nooit *werkelijk* en *volledig* zonder innerlijke strijd gebeurt. Bij mij in elk geval niet. Het betekende OPGEVEN! Het beteken-

de het opgeven van alles waarop ik mijn zinnen had gezet: mijn levensdoel. Het betekende mijn levenswijze te verzaken — een totale ommekeer! In wezen betekende het het opgeven van mijn AFGOD, al zag ik dat toen niet zo. Het betekende een ONVOORWAARDELIJKE OVERGAVE aan God. Het betekende in feite het opgeven van MIJN LEVEN en HET AAN GOD TE GEVEN!

Uiteindelijk deed ik dat!

Maar nu stond ik tegenover een NIEUWE UITDAGING! In deze intensieve studie had ik ontdekt dat „al die kerken” inderdaad ONGELIJK KUNNEN HEBBEN! Ik ontdekte dat wat ik wist van het geloof van de kerk waarin ik was opgevoed, diametraal tegengesteld aan de Bijbel was.

Waar is de ware Kerk?

Nu kwam de vraag op: WAAR is de *ware* Kerk — de Kerk die Jezus Christus stichtte — de Kerk waarvan Hij aan het hoofd staat — de Kerk die zijn OPDRACHT vervult — de Kerk waarover Hij zei dat Hij haar nooit zou verlaten?

Ik was totaal ontgoocheld! Het waren haast zes traumatische maanden geweest.

Toen ik Romeinen 6:23 las, staarde ik in groot ongeloof naar dat vers! Daar stond: „Want het loon, dat de zonde geeft, is DE DOOD, maar de genade, die God *schenkt*, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.” Ik had altijd geloofd dat het loon van de ZONDE *precies het tegendeel van de DOOD* was. Mij was geleerd dat wat wij voor de ZONDE ontvangen het EEUWIGE leven is — in het hellevuur! Dit vers zegt dat eeuwig leven iets is wat wij alleen ALS GIFT van GOD kunnen ontvangen.

Maar nee! Nee! Wij *hebben* al eeuwig leven — aldus veronderstelde ik — wij zijn immers onsterfelijke zielen! Ik ontdekte dat veel theologen dit vers INTERPRETEREN — dat wil zeggen, zij LEGGEN ER EEN ANDERE BETEKENIS IN. Zij *veranderen* de betekenis van de woorden om ze met hun geloof in overeenstemming te brengen in plaats van *hun geloof* door Gods Woord *te laten veranderen* teneinde het met Gods Waarheid in overeenstemming te brengen. Zij fabriceren een nieuwe definitie van het woord *dood*. Zij omschrijven het als „scheiding van God”. Ik bekeek dit vers nog eens. Enerzijds ontvangen wij, voor de zonde, de *dood*. Anderzijds is het

tegendeel van die straf HET EEUWIGE LEVEN. Nu werd het beslist duidelijk dat als HET EEUWIGE LEVEN het precieze *tegendeel* van DE DOOD is, DE DOOD niet eeuwig leven kan betekenen!

Ik was ontzet door de ontdekking dat wat vele — zo niet de meeste — leerstellingen van Jezus Christus en het Nieuwe Testament betreft, de kerken nu het tegendeel daarvan leren, en tegengestelde gewoonten en praktijken navolgen! Ik raakte in verwarring! Mijn hoofd tolde!

Maar daar stond het, in duidelijke taal. Ik las dat ZIELEN kunnen sterven! „De ziel die zondigt, die zal sterven.” (Ezech. 18:4, 20.) Dit was belangrijk genoeg om tweemaal te worden gezegd. Vervolgens lazen mijn verbaasde ogen in Openbaring 16:3: „En alle levende wezens [Hebr.: *zielen*; vgl. *Statenvert.*], die in de zee waren, STIERVEN.” Daar stond dat ZIELEN kunnen STERVEN. Daarna las ik dat Jezus zei dat zielen kunnen worden VERNIETIGD! „Weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel [Gehenna]” (Matth. 10:28).

Het begon ernaar uit te zien dat de kerken, alles welbeschouwd, inderdaad ongelijk hadden! Maar heeft Jezus Christus zijn KERK dan niet opgericht? Dat heeft Hij zeker gedaan, en ik vond de tekst waar Hij zei dat de poorten van het graf nooit over haar zouden zegevieren — ZIJ ZOU NIET VERNIETIGD KUNNEN WORDEN! Ik ontdekte het vers waar Jezus Christus zei dat Hij haar nooit zou verlaten — dat Hij altijd „in hun midden” zou zijn. Ik ontdekte waar stond dat Hij het levende HOOFD ervan is! Jezus Christus werd opgewekt uit het graf. HIJ IS NOG ALTIJD *in leven!*

Dus *waar* was de Kerk die Hij leidt en gebruikt?

Ik was ontsteld. Maar ik bleef zoeken. Ik bleef studeren. Ik vond de ontdekking van nieuwe waarheid (nieuw voor mij) de meest fascinerende en interessante bezigheid van mijn leven. Het was als het vinden van nieuwe godsklompjes — nieuwe rijkdommen — alleen waren dit geestelijke rijkdommen.

Maar het duurde enige tijd voordat ik vond WAAR en WAT de ene ware Kerk was die Christus stichtte. Ik leerde dat Jezus zijn discipelen, die het fundament van de Kerk zouden worden, opriep om uit de wereld te komen en „afgescheiden” te zijn (2 Kor.

6:17-18). Ook zei Jezus tot God zijn Vader dat Hij voor de wereld zelfs niet bad (Joh. 17:9). In Mattheüs 24:1-3 sprak Hij over het EINDE van de wereld. Ik ontdekte dat de wereld waarover de Bijbel spreekt „deze boze wereld” wordt genoemd.

Na verloop van tijd begon ik te beseffen dat de wereld, hoewel ze, in het bijzonder in deze 20e eeuw, een ONTZAGWEKKENDE vooruitgang kent, volledig is doortrokken van SCHRIKBARENDE KWAAD. En het kwaad vermenigvuldigt zich nog steeds.

VANWAAR deze paradox van goed en kwaad?

Het DOEL van de Kerk — de reden waarom Jezus haar begon — zou ik pas leren kennen toen ik de waarheid leerde kennen over de grondlegging van de wereld zelf.

Wie, wat is God?

Eerst moest ik, niet alleen bewijzen dat God bestaat, maar leren WIE en WAT God is. Veel van de kerken van het traditionele christendom geloven dat God een Drieëenheid is: God in drie Personen. Het jodaisme gelooft dat God één Persoon is. Sommige mensen geloven dat God alleen een „principe” is — of een beter iets in elke mens.

Maar ik ontdekte dat God zichzelf openbaart in de Bijbel. In Johannes 1:1-5 lezen wij over „het Woord”. Vers 14 zegt dat het Woord vlees werd gemaakt en Jezus Christus werd. Het Woord was met God, en het Woord was ook God. Hoe kan dat? Het is als was er een zekere John, en John was met Smith, en John was ook Smith. John zou de zoon van Smith kunnen zijn en Smith de familienaam.

Ik leerde dat er in Genesis 1:1 wordt geopenbaard dat God de hemelen en de aarde heeft geschapen. Dat vers werd geschreven door Mozes en het woord „God” is een vertaling van het hebreeuwse *Elohim* van Mozes. *Elohim* is een MEERVOUDIG woord: meer dan één Persoon. In vers 26 van dat hoofdstuk zei Elohim: „Laat ONS mensen maken naar ONS beeld, als ONZE gelijkenis.” Het woord *God* is dus de FAMILIENAAM van de Goddelijke FAMILIE. En hoewel vee naar de aard van het vee werd gemaakt (vers 25), werd de mens naar de aard van GOD gemaakt.

In het Nieuwe Testament lezen wij dat Gods Geest in ons met onze geest getuigt dat wij de verwekte zonen van God zijn. Jezus is de Zoon van God, en

de Kerk zal met Hem in het huwelijk treden (Matth. 25:1-13; Openb. 19:7). God is dus in feite een FAMILIE of GEZIN, waarin wij, door Christus, kunnen worden geboren. In Romeinen 8:29 staat dat Jezus de eerstgeborene is van vele broeders. Hij werd als God geboren „door zijn opstanding uit de doden” (Rom. 1:4).

Daar de eerste mens, Adam, naar de aard van God was geschapen, zou hij daarom mogelijk GOD kunnen zijn gemaakt?

Wat de mens is

God is samengesteld uit Geest — Hij is Geest (Joh. 4:24). Maar Hij maakte de MENS van stof uit de aarde (Gen. 2:7). God blies de adem des levens in zijn neusgaten en de mens (stof) werd een ziel — het stof uit de aarde werd een ziel. De mens bezat slechts een tijdelijk bestaan, in leven gehouden door het inademen van lucht, en de circulatie van bloed — en voortdurend van brandstof voorzien door voedsel en water uit de grond.

God echter wordt geopenbaard als ONSTERFELIJK — in het bezit van zelfstandig, inherent leven.

Wij zien evenwel dat God aan Adam onsterfelijk leven aanbood, door middel van de „boom des levens” in de hof van Eden.

Maar het is niet Gods bedoeling dit inherente onsterfelijke leven aan de mens te geven tenzij en totdat de mens het heilige, rechtvaardige, geestelijke en volmaakte karakter van God heeft ontvangen. En dit moest de mens zelf kiezen — anders zou het geen rechtvaardig karakter zijn. De andere bijzondere symbolische boom was die van de „kennis van goed en kwaad”. God gebood Adam van die boom niet te eten, opdat hij niet zou sterven. Dat was derhalve een boom des doods. Maar de boom des LEVENS was eveneens een boom der kennis — dat wil zeggen, van geestelijke kennis zoals die door God wordt gegeven.

Toen Adam de boom des doods koos, eigende hij zich de kennis van goed en kwaad toe.

Laat mij op dit punt verklaren dat andere bijbelteksten openbaren dat God de mens met een menselijke geest heeft geschapen. Job 32:8 zegt dat er een geest in de mens is, en vers 18 zegt dat deze geest in de mens hem dringt — hem inspireert, aanvuurt, voortdrijft. 1 Korinthe 2:11 zegt dat iemand geen menselijke kennis kan bezitten

tenzij door de geest van de mens die in hem is. De mens is geheel materie — geen geest. De ziel is materie uit de grond. Maar IN deze ziel is een geest, zij het slechts een menselijke geest. Deze geest verleent de kracht van intelligentie aan de menselijke hersenen.

Laat mij op dit punt uitleggen dat de recente hersenonderzoeken hebben aangetoond dat de menselijke hersenen sterke gelijkenis vertonen met de dierlijke hersenen. De dierlijke hersenen worden echter beheerst door instinct, ze kunnen niet denken, redeneren, plannen maken, ontwerpen zoals de mens. Dierlijke hersenen kunnen geen goed van kwaad onderscheiden — ze kunnen geen waardering voor muziek, kunst en literatuur opbrengen. De menselijke geest voegt de psyche aan de menselijke hersenen toe.

WAAROM nu plaatste God de menselijke geest in mensen en niet in dieren? Het antwoord is een diepzinnige WAARHEID! De menselijke geest in de mens is de enig werkelijke waarde van een menselijk leven — want het is het middel waardoor een mens met God kan worden verenigd. Na berouw en geloof kunnen zij die door God worden geroepen, door God worden VERWEKT, om te worden GEBOREN als kinderen van God — zelf God zijnde — deel uitmakend van het GODDELIJKE GEZIN. Gods heilige Geest kan zich aldus met de menselijke geest verenigen. Op deze wijze getuigt Gods Geest, zoals in Romeinen 8:16 staat, met onze geest dat wij kinderen van God zijn — nu door God verwekt en bij de opstanding geboren als geestelijke wezens.

Zoals God later in deze intensieve, onbevooroordeelde bestudering van zijn Woord zou openbaren, was het menselijke GESLACHT, dat door Adam werd begonnen, in potentie het GODDELIJKE GESLACHT, door middel waarvan God Zichzelf wilde vermenigvuldigen. De menselijke voortplanting is een afspiegeling van de Goddelijke voortplanting. Maar dit is geopenbaarde kennis die voor een zondigend en door Satan misleid denkvermogen te diepzinnig is om te bevatten — het is alleen te bevatten door hen die God roept en die door Hem zijn verwekt door middel van zijn heilige Geest. Deze enorme WAARHEID leidt tot begrip van het WAAROM van de Kerk, en van WAT de ene, ware Kerk van God is!

(Zie verder pagina 20)

Vandaag het nieuws van morgen!

Roderick C. Meredith

De meest vooruitziende nieuwsbrenger aller tijden onthult welke ontwikkelingen ons nu te wachten staan en wat het resultaat daarvan zal zijn. Hier volgt goed nieuws.

De voortekenen van naderend onheil zijn zichtbaar voor de hedendaagse beschaving. Veel vooraanstaande leiders en geleerden hebben ze gezien. Maar slechts één persoon heeft ze begrepen — en heeft het goede nieuws voor de hele mensheid gebracht.

Zij hebben het gezien

Voordat hij stierf, heeft Winston Churchill verklaard: „Tenzij er snel een effectieve wereldregering tot stand gebracht kan worden, zijn de vooruitzichten voor vrede en menselijke vooruitgang somber en twijfelachtig.”

Sir Winston zag de tekens op de muur.

Dat gold ook voor John F. Kennedy. In een rede voor de Verenigde Naties heeft president Kennedy eens verklaard: „De mensheid moet een einde maken aan de oorlog, anders zal de oorlog een einde maken aan de mensheid... Heden moet elke bewo-

ner van deze planeet nadenken over de dag waarop deze aarde misschien niet meer bewoonbaar is... we zullen onze planeet samen moeten redden — anders zullen we samen in haar vlammen vergaan.”

Ex-president Giscard d'Estaing van Frankrijk heeft tijdens zijn ambtsperiode zijn land gewaarschuwd: „De wereld is ongelukkig omdat zij niet weet waar zij heengaat en omdat zij het gevoel heeft dat als zij het wél wist, zij zou ontdekken dat zij op een ramp afstevent.”

Al deze mensen hebben voor onze beschaving de tekens op de muur gezien. Geen wonder dat velen zich afvragen of er een echte God in de hemel is — en als die God bezorgd is om de mensheid, of het dan niet tijd is dat Hij ingrijpt in de zaken van de aardbewoners om ons allen van een wereldvernietiging te redden.

Op de hoogste niveaus van onze maatschappij en cultuur worden de problemen van vandaag erkend. Maar men kan de oplossing niet begrijpen: het goede nieuws dat er een geheel nieuwe beschaving op komst is, die wereldwijde vrede en welvaart zal brengen!

Slechts weinig mensen lijken te beseffen dat onze huidige crises rechtstreeks in de Bijbel zijn voorspeld, en dat de toekomst van tevoren voor ons is onthuld door Jezus Christus, zodat wij haar kunnen begrijpen en er onze enige uitweg in kunnen vinden!

In deze tijden van religieuze verwarring beseffen maar weinigen dat de Jezus uit de Bijbel de grootste aankondiger van toekomstige gebeurtenissen is, die ooit heeft geleefd.

Aan Jezus werd ooit gevraagd: „Zeg ons wanneer dat zal geschieden, en wat is het teken van... de voleinding der wereld” — het einde van deze beschaving, niet het einde van de aarde (Matth. 24:3).

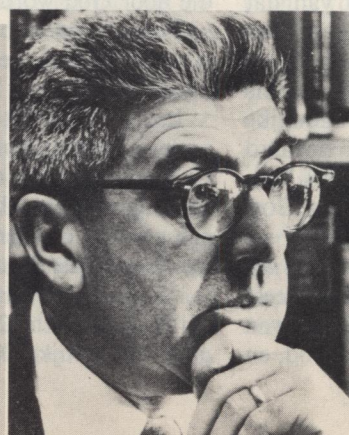
Jezus kondigde toen een aantal ingrijpende gebeurtenissen aan, die uiteindelijk zullen leiden tot het einde van deze beschaving en de vestiging van een geheel nieuwe beschaving op aarde.

Om te beginnen waarschuwde Hij voor valse profeten die onder zijn naam zouden komen prediken en velen (niet slechts weinigen) zouden misleiden (vers 5). Daarna beschreef Hij de uitwerking van oorlogen, die zouden leiden tot wereldoorlogen (vers 7).

„De mensheid moet een einde maken aan de oorlog, anders zal de oorlog een einde maken aan de mensheid... we zullen onze planeet samen moeten redden — anders zullen we samen in haar vlammen vergaan.”

—John F. Kennedy

„Wij lopen het risico deze planeet als woonplaats voor de mens te vernietigen.”

—Barry Commoner

Vervolgens, zo waarschuwde Hij, zouden verschrikkelijke hongersnoden en pestepidemieën en onverwachte aardbevingen de aarde teisteren (vers 7).

Daarna voorspelde Hij een tijd van grote religieuze vervolgingen (vers 9-13).

Ruim 1900 jaar van tevoren kondigde Jezus aan dat deze komende gebeurtenissen de meest ontzagwekkende en gevaarlijke in de hele menselijke geschiedenis zouden vormen en dat zij tot de vernietiging van de mensheid zouden leiden als de Almachtige God niet ingreep! „Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort” (vers 21-22).

Hier beschrijft Jezus duidelijk de tijd waarin al het menselijk leven — onze eigen beschaving — van deze planeet weggevaagd zou worden als God niet ingreep ter wille van zijn „uitverkorenen”.

Dit is het nieuws van morgen

Met andere woorden, Jezus Christus was als nieuwsbrenger de tijd meer dan 1900 jaar vooruit toen Hij over de belangrijke wereldgebeurtenissen van vandaag sprak. Want Hij zei dat als de ware God — de God die de meeste mensen niet erkennen, en zeker niet kennen — niet in de menselijke zaken ingreep, de dreiging van een totale menselijke vernietiging levensgrote realiteit zou worden! Jezus is de enige nieuwsbrenger die de oplossing voor de problemen van vandaag begreep. Voor ontwikkelingen die de mens nu vreest, zag Jezus al de oplossing.

Vandaag de dag vrezen vooraanstaande geleerden dat bacteriologische oorlogvoering alle leven op aarde kan wegvagen. Sir Robert Watson-Watt, de

uitvinder van de radar, heeft gezegd: „Ik ben niet optimistisch gestemd over de vraag of de mensheid de komende tien jaar nog overleeft.” Hij zou het kunnen weten. Hij stelde dat er nu drie manieren zijn waarop de gehele wereldbevolking in luttele uren kan worden weggevaagd. De eerste is de kernbom, die met radioactieve straling de mensheid kan vernietigen. De tweede manier is met biologische stoffen. Er zou maar een half pond van de meest dodelijke van deze stoffen nodig zijn om alle dieren en mensen op aarde te doden. De derde manier die Sir Robert noemde, was die van de zenuwgassen, waarover de mens al lange tijd beschikt.

Het goede nieuws is dat God niet zal toestaan dat al het menselijk leven op een van deze manieren zal worden beëindigd. God zal ingrijpen in de zaken van de mens om een einde te maken aan diens vernietigingskracht.

Over de gehele wereld zijn de tekenen zichtbaar van een ware bevolkingsexplosie. Het resultaat is de naakte werkelijkheid van honger en hongerdood, waaraan elk jaar miljoenen mensen ten prooi vallen! Geen enkele menselijke organisatie kan dit probleem oplossen. Er staan te veel economische, politieke en religieuze conflicten in de weg. Ook hier voorzag Jezus de enig mogelijke oplossing — een goddelijk ingrijpen en een geheel nieuw onderricht in gezinsplanning en landbouw.

Waarom de „laatste hoop op vrede” is verdwenen

Terwijl de kanonnen nog vuurden en mannen stierven op de slagvelden, kwam in het voorjaar van 1945 de Vergadering van de Verenigde Naties bijeen voor de vorming van een internationaal politiek lichaam ter handhaving van de vrede. Mannen en vrouwen van allerlei rassen en huidskleuren uit 54 landen kwamen daar bijeen in San Francisco. Samen vorm-

den zij de meerderheid van alle mensen die op aarde leven.

Toen de vergadering werd geopend, verklaarde generaal Jan Smuts uit Zuid-Afrika: „Als San Francisco mislukt, zie ik niets anders dan rampspoed voor de mensheid in het verschiet.”

„Het is niet overdreven te stellen,” aldus Anthony Eden uit Engeland: „dat het werk waarmee we hier beginnen de laatste kans voor de wereld kan zijn...”

Komen deze woorden u bekend voor?

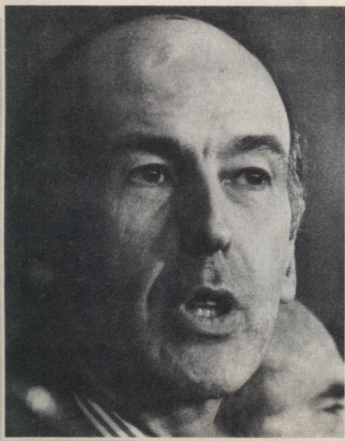
Ja, dat waren de woorden die wij toen in 1945 hoorden en lazen, de woorden van de erkende leiders van de moderne beschaving! Maar laten wij nog verder teruggaan. De Volkenbond — die na de Eerste Wereldoorlog was gevormd — werd voor hetzelfde doel opgericht. Ook deze organisatie werd „de laatste hoop op vrede voor de mensheid” genoemd!

Nog voor het begin van de Tweede Wereldoorlog wist de hele wereld echter al dat de opzet van de Volkenbond volkomen was mislukt. Op dezelfde wijze slagen ook de Verenigde Naties er vandaag de dag niet in om de problemen in het Midden-Oosten op te lossen.

Waarom niet? Omdat men tot dusver alle menselijke pogingen heeft trachten te bouwen op de fundamenten van de beschavingen van deze wereld, die voor het grootste deel bestaan uit egoïsme, hebzucht en naijver.

Jezus Christus onthult het antwoord door zijn halfbroer: „Waaruit komt bij u strijden en vechten voort? Is het niet hieruit: uit uw hartstochten, die in uw leden zich ten strijde toerusten? Gij begeert, doch gij hebt niet; gij zijt moorddadig en naijverig en gij kunt er niets mede verkrijgen; gij vecht en gij strijdt. Gij hebt niets, omdat gij niet bidt. Of, gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt, om het

(Zie verder pagina 28)

„De wereld is ongelukkig omdat zij niet weet waar zij heengaat en omdat zij het gevoel heeft dat als zij het wél wist, zij zou ontdekken dat zij op een ramp afstevent.”

—Giscard D'Estaing

„Tenzij er snel een effectieve wereldregering tot stand gebracht kan worden, zijn de vooruitzichten voor vrede en menselijke vooruitgang somber en twijfelachtig.”

—Winston Churchill

Waar is de SPORTIVITEIT gebleven?

Graemme J. Marshall

Het gebeurde tijdens de finale tennis voor heren. De sportkijker schakelde zijn tv in en ging in zijn gemakkelijke stoel zitten om naar de kampioenen van zijn favoriete sport te kijken. De tv-camera's gleden over de menigte toeschouwers.

Het was een hete dag, de spanning hing in de lucht en de spelers waren nerveus. Het spel begon en de ballen suisdan over de baan. De wedstrijd ging gelijk op. Naarmate de match vorderde, steeg de spanning ten top — en toen kwam de langverwachte omstreden beslissing van een lijnrechter.

Dit was genoeg om een vloedgolf van scheldwoorden aan het adres van de lijnrechters, de scheidsrechter en de toeschouwers los te maken.

Daarna werd er een racket neergegooid, knalden er ballen in het net en

volgde een boze woordenwisseling met toeschouwers.

Ook de tv-kijker voelde zich boos worden door de onderbreking van het spel. „Schiet op met die wedstrijd”, riep hij tegen het tv-toestel. „Ik zou het niet nemen, scheidsrechter. Stuur die vent van de baan! Verwijder hem uit het toernooi!”

Maar dit was tegen dovemansoren gezegd. De tv kon zijn gevoelens niet overbrengen aan de scheidsrechter, toeschouwers, officials en bovenal de spelers. Gefrustreerd schakelde hij over naar een ander kanaal.

Geen respect voor autoriteit

Sportiviteit lijkt ouderwets, een relict uit het verleden. Boze woorden en kwade gezichten zijn zelfs doorgedrongen tot de doorgaans vreedzame sporten. Neem bijvoorbeeld golf. Kijk hoe golfsticks worden neergesmeten, turf wordt opgeschopt en sticks op golftassen worden gegooid. Bij cricket wordt er geduwd en gevochten door batsman en velders. Zelfs in de verheven sport van het zeezeilen is de

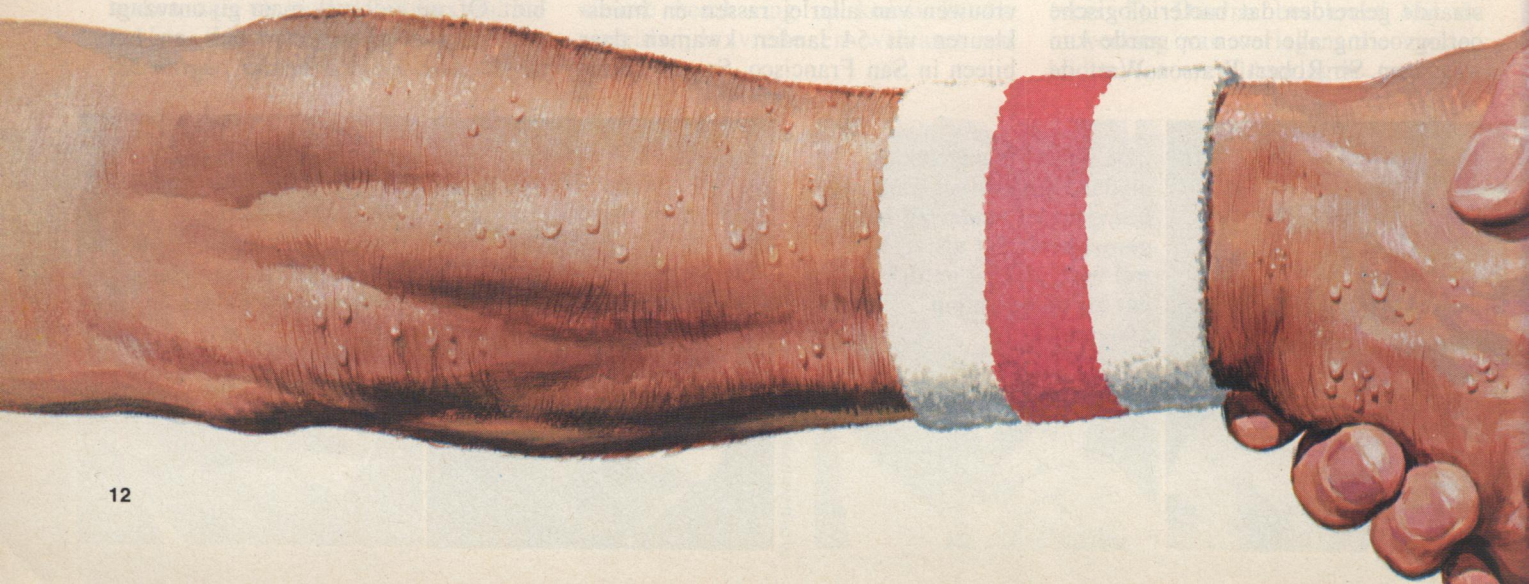
moderne plaag van de onsportiviteit toegeslagen.

Kijk maar eens in de pers naar de beschuldigingen en tegenbeschuldigingen over onsportief gedrag en onfaire tactieken tijdens de Rhode Island-zeilrace in Amerika.

Verslagen spelers verlaten het veld en weigeren de scheidsrechter of de officials te groeten, die hun werk meestal vrijwillig doen. De spelers winnen prijzen en de vrijwilligers werken voor weinig of niets. Toch moeten zij, de scheidsrechters, zich ongevraagde beschimpingen voor hun werk laten welgevalen.

Sportjournalisten gebruiken in hun verslagen vaak termen van het slagveld: „Vernietigd, weggevaagd, gedemoraliseerd, fatale nederlaag, verpletterd.” Wedstrijden worden regelmatig beschreven in bewoordingen als „brut geweld en briljant spel” of „vechtpartijen en victorie”.

Schermsutselingen waaraan alle spelers op het veld deelnemen komen regelmatig voor. Hebt u zich ooit afgevraagd waarom zoveel voetballers

eruitzien als exboksers? De bloemkooloren, gebroken neuzen en littekens op het gezicht getuigen allemaal van het feit dat sportgeweld onderdeel van het spel is geworden. De vele gewonde spelers in de poliklinieken na afloop van de wedstrijden tonen aan hoeveel verwondingen er in de sport worden opgelopen.

Wat is er gebeurd met de samenleving, dat zoveel sporten niet meer sportief en eerlijk worden beoefend? Zelfs de Olympische Spelen zijn gepolitiseerd en kanshebbers op Olympische medailles maken zich schuldig aan ongeoorloofde praktijken.

Winnen ten koste van alles

Het lijkt erop dat alleen winnen nog belangrijk is. Het feit dat het prijzengeld voornamelijk bij de winnaar terecht komt heeft ervoor gezorgd dat er nog maar weinig gelegen is aan eerlijk spel. Bovendien is winnen vaak een kwestie van één slag, één punt, één seconde of één doelpunt verschil.

Coaches weten maar al te goed dat het publiek alleen belangstelling heeft voor de winnaar en dat niemand aandacht heeft voor nummer twee. Zij hebben de vrijwel onmogelijke taak om een team op te peppen, dat weet dat het geen kans heeft op de finale. Bij deze spanning in de professionele sport is het geen wonder dat kinderen en tieners de volwassenen gaan nadoen. Ook jeugdsportevenementen worden geteisterd door een tragische opleving van vandalisme en geweld. Er groeit een generatie op die de over het paard getilde tennissers, de rugby-rauzers en de strijd lustige cricketers nadoet.

Toch moet gezegd worden dat organisatoren en officials zich ongerust maken over het sportgeweld. Zij weten niet meer hoe ze de schermutselingen

in de hand moeten houden. Verslaggevers melden dat steeds meer toeschouwers bloed en geweld willen zien, en, bij de motorsporten, spectaculaire ongelukken. In deze algemene verwarring is de motivatie om tegen elke prijs te winnen bij de meeste sporten zo sterk, dat hier niet snel verandering in zal komen.

Natuurlijk zijn er nog enkelingen die stelling nemen tegen ongemanierd spel. En ook sportfederaties doen nog enkele pogingen om sportief spel te bevorderen. Hiervoor zij hulde.

Wat kunt u doen om sportiviteit te bevorderen? Weiger om te beginnen om toe te geven aan boosheid en de menselijke drang om anderen dan te stompen of te slaan, ongeacht of u nu deelnemer of toeschouwer bent. Ontwikkel, als u speler bent, een grotere vaardigheid om buiten gevaar te blijven. Win door talent en behendigheid — niet door oneerlijk spel. Laat uzelf als sportman of sportvrouw kennen door uw eerlijke spel en zelfbeheersing. Wees sportief! *Verwerp de gedachte dat winnen boven alles gaat!*

Toegegeven, winnen is belangrijk in het leven. Het is een doel om na te streven. Maar *alleen* winnen is niet het belangrijkste. Het is minstens even belangrijk om uw hoofd opgeheven te houden bij verlies. Waarom een zuur gezicht en teneergeslagen als u verliest, vooral wanneer een dergelijk verlies vaak een kwestie van enkele punten is en de wedstrijd even goed anders had kunnen aflopen?

Er is iemand die moet winnen — en niemand kan altijd op zijn best zijn. Wind uzelf niet op over een toevallige nederlaag. Het is tenslotte maar een spel.

Het is onwaarschijnlijk dat er op dit moment ontwikkelingen zullen komen

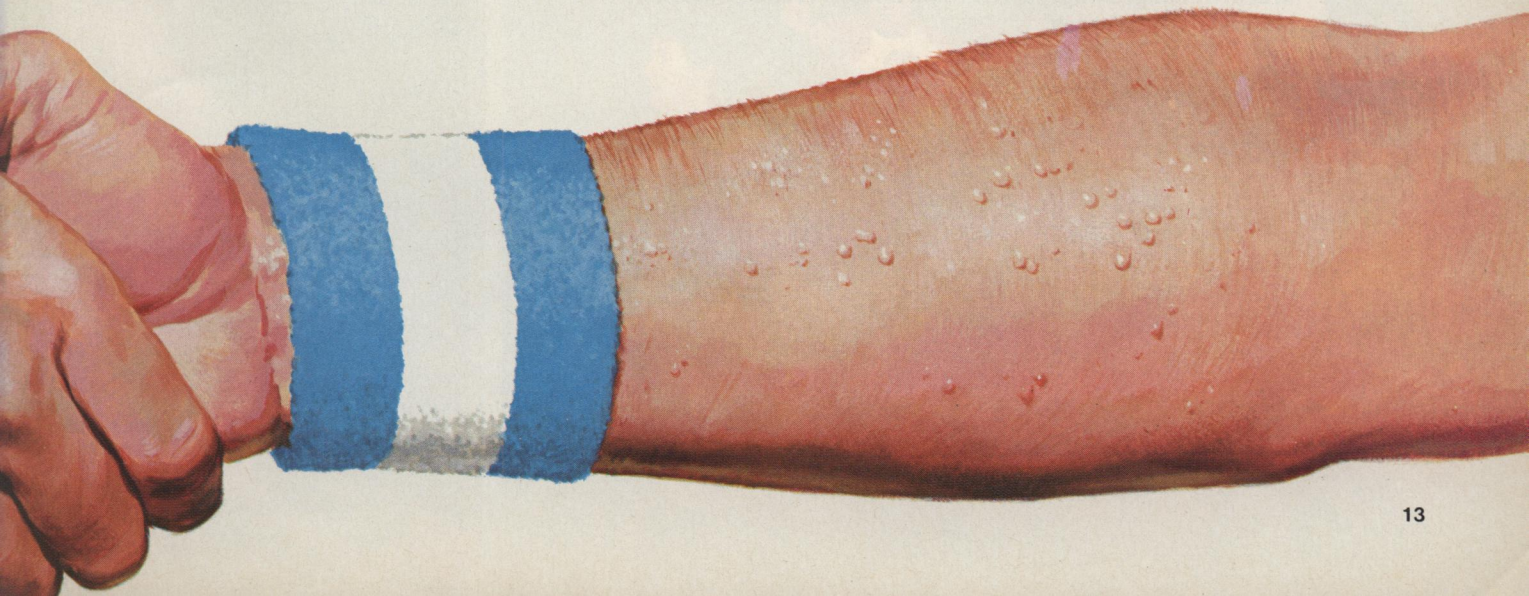
die een ander beeld zullen geven dan dat van nog kwalijker gedrag, nog meer gebrek aan ontzag voor autoriteiten en meer geweld. Nog even en wij beleven ware kloppartijen op de tennisbaan en het golfveld! Dit gedrag zal niet veranderen totdat het hart verandert. En om het hart te veranderen moeten geest en mentaliteit veranderen. Er is karakter voor nodig om uw emoties in bedwang te houden wanneer u wordt uitgedaagd. Er is karakter voor nodig om uw hoofd opgeheven te houden als een tegenstander u een nederlaag onder de neus wrijft of wanneer de kranten uw team bekritisieren.

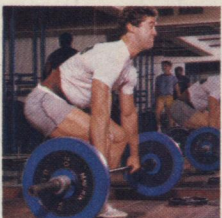
Het gaat erom hoe u het spel speelt

Karakter zal de nieuwe trend worden die op zeker moment in alle sporten zal doordringen. En datzelfde karakter dat in de sport is opgebouwd, zal u ook overeind houden in het spel van het leven.

Wist u dat de apostel Paulus eens over karakter heeft geschreven in een analogie over sport? Hij schreef een beschouwing over atletische training waarin hij uiteenzette dat karakter het vermogen is om emoties, boosheid en opvliendheid in bedwang te houden. Hij beschreef hoe hij zichzelf onder controle hield:

„Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zó, dat gij die behaalt! En al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles; zij om een vergankelijke erekrans te verkrijgen, wij om een onvergankelijke. Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ik ben geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat [als een bokser die de kin van een tegenstander mist]. Neen, ik tuchtig
(Zie verder pagina 29)

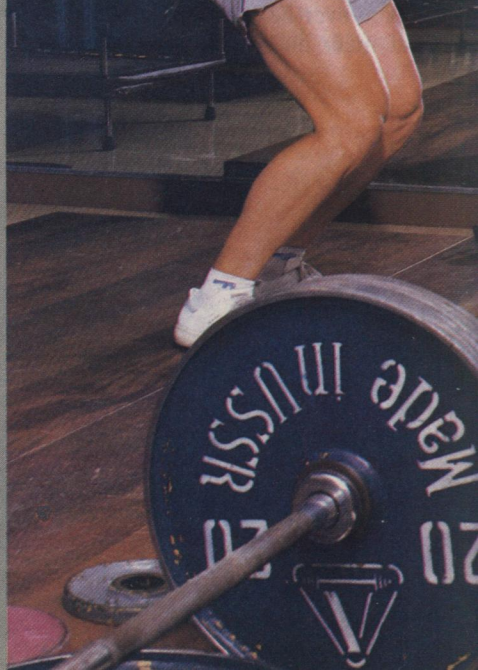
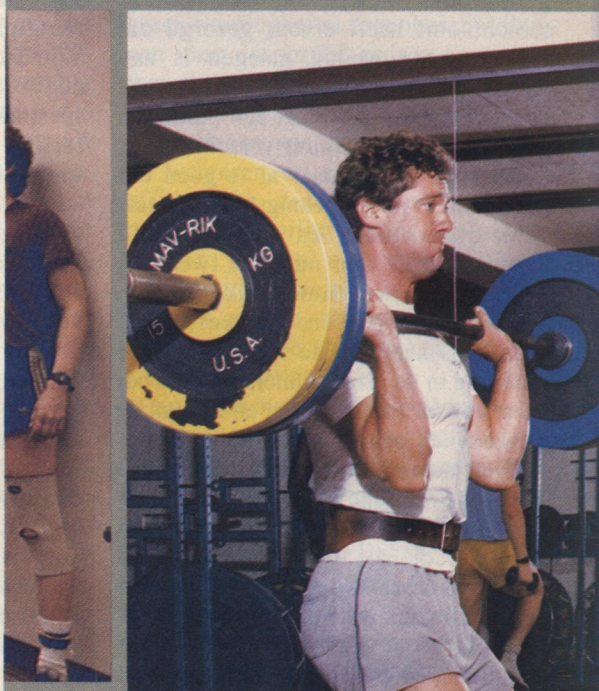

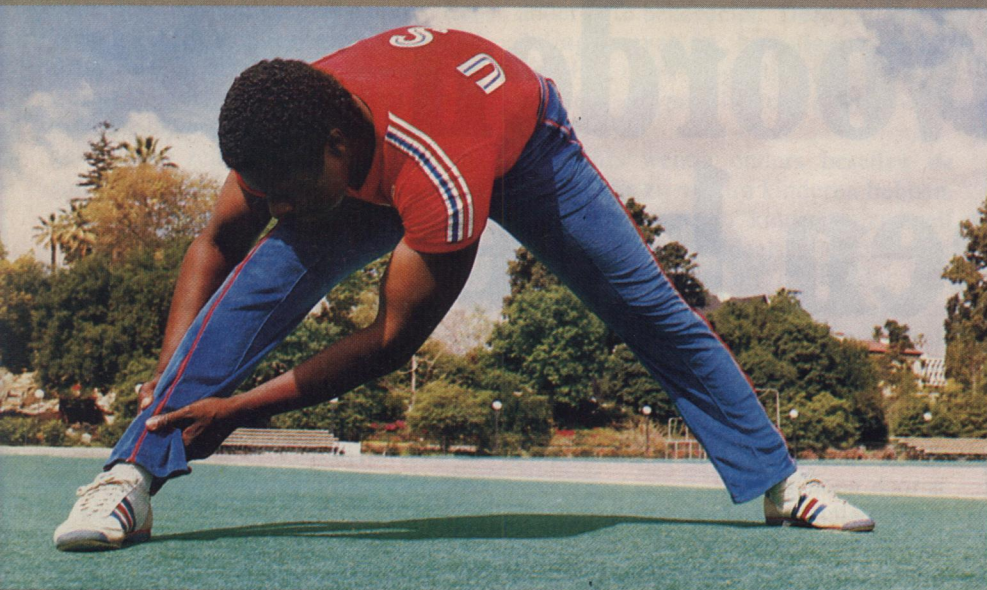
«CITIUS, ALTIUS, FORTIUS»

Streven naar de beste prestatie

Jonge mensen die in Zuid-Californië trainen om het Olympische motto 'sneller, hoger, sterker' waar te maken. Met de klok mee vanaf boven: sportleraar Michelle Hopper, een middellange-afstandloper traint voor de 1500 meter. James Butts, 33 jaar, winnaar van een zilveren medaille in 1976, was de eerste Amerikaanse atleet die een Olympische medaille won op het nummer hink-stap-sprong. Dan Ripley, polsstokhoogspringer sinds zijn twaalfde jaar. De roeiers Cindy Swope en Robin Reardon bezig met oefeningen onder toezien oog van coach Harry Sneider, op de campus van Ambassador College in Pasadena. Mark Gorski uit Californië, tweede op de wereldranglijst bij de sprint op de fiets, bezig met krachttraining. Swope en Reardon, midden rechts, trainen bepaalde spiergroepen.

Woorden kunnen kwetsen

Robert C. Taylor

Een kind komt na een produktieve dag op school door de voordeur binnenhollen. „Mam, kijk eens wat ik op school gemaakt heb”, jubelt hij enthousiast. In zijn hand houdt hij een vreemdsoortig stukje tekenkunst dat alleen een ouder op waarde kan schatten.

Mamma, die zich net door de drukke supermarkt heengeworsteld heeft, zet een pakje op de plank.

„Mam, kijk eens wat ik voor jou gemaakt heb!” Kleine Jimmy trekt aan de rok van zijn moeder in een zwakke poging om haar aandacht te trekken.

„Zie je niet dat ik bezig ben?” zegt ze ongeduldig. „Ga het maar aan je broertje laten zien!”

Jimmy loopt langzaam weg. Hij is gekleineerd en ontmoedigd door de boosheid en het gebrek aan belangstelling van zijn moeder en gaat aan zijn eigen capaciteiten twijfelen. Zijn zelfvertrouwen is geschokt.

Volwassenen lijden er ook onder

Het komt maar al te vaak voor dat het zelfvertrouwen van een kind onnadendend wordt tenietgedaan door de onverschilligheid of strengheid van de ouders of door de wrede spot van andere kinderen. Maar niet alleen kinderen lijden hieronder. Iedereen kan hiervan het slachtoffer worden.

Denk eens aan de vrouw die urenlang bezig is om een bijzonder diner voor haar gezin klaar te maken. Na een paar sarcastische opmerkingen over het feit dat het eten laat is, gaat het gezin aan tafel en verorbert in 15 minuten het resultaat van drie uur werk. Zonder complimentjes. Zonder dankjewel.

De vrouw, die zich moe en gefrustreerd voelt, gaat aan haar capaciteiten

twijfelen. „Waarom zou ik moeite doen?” denkt ze. „Wat ik ook doe, het is toch nooit goed.”

Gevoelens van eigenwaarde en zelfvertrouwen zijn zo teer, en worden toch zo vaak over het hoofd gezien. In een maatschappij die zich alleen bezighoudt met eigenliefde, worden de emotionele behoeften van anderen veelvuldig genegeerd. Misschien bent u ook wel gekleineerd en gefrustreerd door de minachtende opmerkingen en daden van anderen, of heeft u dit zelf

anderen aangedaan!

Zelfvertrouwen is een van de moeilijkste eigenschappen om weer op te bouwen als het eenmaal verwoest is. Vele volwassenen leven met een negatief beeld van zichzelf, dat zij in hun kindertijd gekregen hebben. De twijfel aan zichzelf en het gebrek aan zelfvertrouwen die hiervan het gevolg zijn, zijn in hun hele leven een belemmering voor succes.

Zelfvertrouwen wordt gekenmerkt door besef van de waarde en kostbaar-

heid van een menselijk wezen. Een ernstig gebrek aan deze eigenschap kan depressies en gelatenheid veroorzaken. Zelfvernedering en zelfmoord zijn extreme bijverschijnselen van een hevig gebrek aan zelfvertrouwen. Gevoelens van eigenwaarde, of dit nu in kinderen of volwassenen is, zijn bevorderlijk voor prestaties en succes.

Er zijn talloze experimenten uitgevoerd om het belang van

zelfvertrouwen aan te tonen. In een van deze experimenten werd een willekeurig aantal studenten op de eerste lesdag tot de academische koplopers verklaard. In feite wist de docent nog niet wie de goede studenten waren. Hij preeks slechts een uitverkoren aantal studenten voor het genie waarvan hij 'intuïtief' voelde dat zij het bezaten. Deze studenten behaalden inderdaad de hoogste prestaties. Hun zelfvertrouwen, gekoesterd door de hoge verwachtingen van de docent, maakte het hele verschil uit.

Kinderen beginnen al op jonge leeftijd met een natuurlijk, voortdurend proces om zichzelf in het licht van de mening en het commentaar van

anderen te beoordelen. Deze zelfbeoordeling omvat in het algemeen het uiterlijk, de intelligentie, de sportcapaciteiten, de populariteit en nog veel meer.

Slechts weinig ouders beseffen de invloed die zij op hun kinderen hebben. Het beeld dat een kind van zichzelf heeft, wordt grotendeels beïnvloed door de wijze waarop hij denkt dat zijn ouders hem zien. Omdat kinderen zo ontvankelijk zijn, wordt juist hun zelfvertrouwen het gemakkelijkst opgebouwd of vernietigd.

Het begint thuis

De grootste schade aan zelfvertrouwen wordt vaak thuis toegebracht. Thuis moet voor kinderen een schuilplaats zijn voor de wreedheid van de samenleving. Voor velen is thuis echter slechts een voortzetting van een omgeving die zelfvertrouwen tenietdoet.

Zelfvertrouwen kan op verschillende manieren geschaad worden: door gebrek aan prijzende woorden en aanmoediging, door persoonlijke tekortkomingen, onvermogen of mislukkingen, of door de negatieve opmerkingen van anderen.

Ouders *kunnen* iets doen aan de mate van zelfvertrouwen van hun kinderen. Uitspraken van een kind als „ik ben dom”, „ik doe nooit iets goed” of „niemand vindt mij aardig” kunnen tekenen zijn van een geschonden gevoel van eigenwaarde.

Waarom herkent u een kind met een gezond gevoel van eigenwaarde? Een dergelijk kind raakt niet gauw geïntimideerd of bang. Het heeft een goede verhouding met volwassenen en kinderen van zijn eigen leeftijd. Het is in het algemeen opgewekt, energiek en probeert graag nieuwe dingen uit.

Voor velen kan het uiterlijk de grootste bedreiging voor zelfvertrouwen zijn. In een samenleving die ten onrechte grote waarde hecht aan een knap uiterlijk, kan een kind met de kleinste onvolkomenheden al emotioneel gehandicapt raken.

Als een kind voortdurend een

ongewone hoeveelheid prijzende woorden en aanmoediging nodig heeft, is het mogelijk dat het zoekt naar iets dat de gevoelens van onvolkomenheid kan opheffen.

Veel ouders staan zelden of nooit stil bij het belang het zelfvertrouwen van hun kinderen te ontwikkelen. En een slecht beeld van zichzelf kan ernstige gevolgen hebben als er niets aan wordt gedaan. Een houding van „ik kan het toch niet, dus waarom zou ik het proberen” wordt al snel een zichzelf vervullende profetie. Soortgelijke denkbeelden als „niemand houdt van mij” of „ik ben lelijk” zijn net zo rampzalig.

Een van de beste dingen om het zelfrespect van een ander op te bouwen is hem te prijzen. Maar het is allereerst noodzakelijk om onderscheid te kunnen maken tussen prijzen en vleien. Prijzen is verdiende lof geven. Vleien wordt gedaan ongeacht of het verdiend is of niet — het is een methode voor hen die denken dat het doel de middelen heiligt. De persoon die gevleid wordt, zal deze onoprechtheid waarschijnlijk tegenstaan. Vleien is op zijn best ondoeltreffend.

Als kleine Suzie iedere dag hoort dat ze 'zo'n lief meisje' is, wat ze die dag ook uitgehaald heeft, verliezen die woorden al snel alle betekenis.

Prijzende woorden hebben de beste

uitwerking als ze specifiek zijn. „Jij hebt mij vandaag goed geholpen” is goed. Maar „jij hebt het gras heel goed gemaaid” is veel beter. Een aanmoedigend, prijzend woord roept op tot meer prijzenswaardige activiteiten. Dit geldt
(Zie verder pagina 28)

Sociale voorziening met een hart!

Clayton Steep

Er is een betere manier, maar nog geen enkel land heeft die tot dusver gevolgd.

Welk land ziet zich niet geconfronteerd met de immense uitdaging om op adequate wijze te zorgen voor zijn behoeftigen?

Niettemin hebben de huidige sociale programma's over het algemeen geen goede oplossing geboden voor de gigantische problemen die zij dienden op te lossen. Ondanks de beste bedoelingen blijft er een bureaucratische inefficiëntie bestaan. De politiek overheerst. Regelingen worden niet altijd eerlijk toegepast. Verder is er nog het probleem om misbruik van de hulpprogramma's te voorkomen. Soms heeft het systeem ook te kampen met onvoldoende financiële middelen.

Het meest tragische aspect is echter dat de armen die hulp ontvangen vaak arm blijven.

Het is een vicieuze cirkel. Is er een uitweg mogelijk?

Waar men het plan kan vinden

Er bestaat een plan dat het probleem van de verzorging van de behoeftigen kan oplossen, maar dit wordt te vaak over het hoofd gezien. Het zou de grote belastingdruk verlichten die nu op de samenleving rust om de armen, werklozen en bejaarden te kunnen verzorgen. Dit plan biedt voor de meeste van hen ook de mogelijkheid om hun levenslot te verbeteren en uiteindelijk zelfstandig te worden. Op een niveau boven dat

van de individuele behoeftigen zou de toepassing van dit plan het verschil tussen de arme en de rijke landen kunnen opheffen!

Waar vindt men zo'n plan? Waarom wordt het niet uitgevoerd?

The PLAIN TRUTH [De ECHTE WAARHEID] heeft er al vijftig jaar lang op gewezen waar een dergelijk plan wordt onthuld. Het betreft hier werkelijk *geopenbaarde kennis*, die regeringen nodig hebben en die zij niet zelf op een andere manier zouden kunnen ontdekken. Dit plan geeft een antwoord op de problemen van de gehele mensheid en kan worden gevonden in het boek dat wij de Bijbel noemen. Deze geopenbaarde kennis zou een oplossing bieden voor het verzorgingsprobleem van de armen, werklozen en kansarmen. Het plan ligt er, beschreven tot in de details.

De Almachtige God heeft ooit zijn economische en sociale plan aan een hele natie geopenbaard — het oude Israël. Maar de meeste mensen luisterden niet. De Schepper God beloofde de Israëlieten dat, als zij zijn plan zouden volgen, er een tijd zou komen waarin er „geen arme onder u [zal] zijn, want de Here zal u gewis zegenen in het land, dat de Here, uw God, u als erfdeel in bezit zal geven, *indien* [en hier wordt de voorwaarde in de overeenkomst genoemd] gij maar aandachtig luistert naar de Here, uw God, door heel dit gebod, dat ik u heden opleg, naarstig te onderhouden” (Deut. 15:4-5).

Een grote nationale welvaart zou het gevolg zijn, want „wanneer de Here, uw God, u zegent, zoals Hij u beloofd

heeft, dan zult gij aan vele volken lenen, maar zelf zult gij niet ter leen ontvangen” (vers 6).

Geen noodzaak om te lenen? Dat is juist, omdat Israël een rijk land zou zijn. De God aan wie alle rijkdom toebehoort, zou daarvoor zorgen. Dit is een van de grote verschillen tussen Gods verzorgingsplan en alle door de mens bedachte sociale programma's: alleen Gods plan heeft zijn persoonlijke aandacht die het plan zal doen slagen.

Toch wist God van tevoren dat het oude Israël zich niet aan zijn wetten zou houden. Daarom voorspelde zijn dienaar Mozes, zoals staat geschreven in vers 11: „... armen zullen nooit in het land ontbreken”.

Wiens verantwoordelijkheid?

In eerste instantie is het *niet* de verantwoordelijkheid van overheden om voor de behoeftigen, werklozen en ouden van dagen te zorgen. Het is veeleer een persoonlijke verantwoordelijkheid. Mozes en Jezus benadrukten dat het de verantwoordelijkheid van de individuele mens is om de behoeftigen te helpen (Matth. 25:34-46).

Kijk eens om u heen. Hebben de door de mens bedachte hulpprogramma's waarvan er vele op de rand van het bankroet verkeren, de problemen van de armoede werkelijk opgelost? Hoe goed bedoeld ze ook zijn. Het beste dat de mens kan doen. Maar laten wij nu eens zien hoe God de situatie aanpakt:

„Wanneer uw broeder [iemand uit uw omgeving] verarmt en zich bij u niet meer staande kan houden...” Deze beschrijving is van toepassing op

tal van mensen in onze economisch sombere tijden. Wat zegt God in zulke gevallen? Stuur de arme maar naar de dichtstbijzijnde overheidsinstantie waar hij of zij in aanmerking kan komen voor een nauwelijks toereikende ondersteuning? Waar maar al te vaak de hulp wordt gestaakt op het moment dat iemand zijn situatie begint te verbeteren! Nee. God zegt: „... dan zult *gij* hem... ondersteunen” (Lev. 25:35) — *u* als individu.

Het is in eerste instantie de verantwoordelijkheid van de lokale gemeenschap — met inbegrip van gezin of familie van de armen of behoeftigen — om haar naasten te helpen. Daarnaast moet er een bereidheid zijn om anderen in nood te helpen, die op zoek naar betere omstandigheden naar het gebied zijn gekomen — de „vreemdeling en bijwoner” uit hetzelfde vers.

God is een edelmoedige God die geeft. Zijn wetten tonen de weg van geven in plaats van de weg van zelfzucht die in deze wereld wordt gevolgd. In onze samenleving raakt niemand sneller „vrienden” of zelfs contact met familie kwijt dan zij die arm worden. „Rijkdom brengt veel vrienden aan, maar een arme wordt door zijn vriend verlaten”, aldus Spreuken 19:4. Vers 7 voegt daar nog aan toe: „Al de broeders van de arme haten hem, hoeveel te meer blijven zijn vrienden verre van hem. Achtervolgt hij hen met woorden — weg zijn zij.”

Het laatste waar de arme behoefte aan heeft, is aan zijn lot overgelaten te worden, achtergelaten in ellende en zonder hoop. „Gij zult uw hand wijd openen voor uw broeder, voor de ellendige en de arme in uw land”, gebiedt God (Deut. 15:11). Zij hebben uw helpende hand nodig om weer op de been te komen, om leden van de samenleving te worden die voor zichzelf kunnen zorgen. Deze hulp kan onder andere uit persoonlijke adviezen bestaan, zodat de fouten uit het verleden die de armoede hebben veroorzaakt, in de toekomst kunnen worden vermeden.

„Welzalig hij die acht slaat op de geringe”, benadrukt de Bijbel: „ten dage des onheils zal de Here hem uitkomst geven” (Ps. 41:2). God is de pleitbezorger van de werkelijk armen en behoeftigen. Hij belooft ook allen overvloedig te zegenen die de kansarmen helpen. Hij heeft zich ertoe verplicht om te vergoeden wat is gegeven: „Wie zich over de arme

ontfermt, leent de Here; Hij zal hem zijn weldaad vergelden” (Spr. 19:17).

Helaas zijn in onze samenleving de individuele verantwoordelijkheden al overgenomen door de overheid. Verder staan mensen die kunnen helpen vaak nogal wantrouwend en aarzelend tegenover hen die hulpbehoevend lijken te zijn. Inderdaad zijn er mensen die arm zijn omdat ze lui zijn. Er zijn er die kunnen werken en hun lot kunnen verbeteren, maar die liever van aalmoezen leven. Gevallen van steunmisbruik en sociaal parasitisme hebben ertoe geleid dat men zich afwendt van hen die werkelijk hulpbehoevend zijn. Maar de overgrote meerderheid wil werken en haar positie verbeteren als er maar mogelijkheden en een extra helpende hand zouden zijn.

Gods verzorgingsprogramma toereert geen luiheid en oneerlijkheid. „Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten”, stelt de Bijbel (2 Thess. 3:10). Reden te meer om de verantwoordelijkheid voor de zorg voor behoeftigen te verleggen van de grote onpersoonlijke overheidsinstanties, die niet kunnen vaststellen of alleen zij die het verdienen worden geholpen, naar de individuele mensen die de omstandigheden van hun burens kennen en die persoonlijk contact met hen kunnen onderhouden.

Een plan met een hart

De oude Israëlieten slaagden er als gemeenschap niet in het door God geopenbaarde economische programma op de juiste wijze en consistent te volgen. Er is geen enkel ander volk uit de geschiedenis bekend dat daar wèl in is geslaagd. Maar Gods plan zal worden opgelegd, en veel eerder dan menigeen denkt. Het zal de basis vormen van de economische en sociale orde van de wereld van morgen, of de volkeren dat nu leuk vinden of niet.

Hieronder volgt een gedetailleerde beschrijving van Gods plan. Een belangrijk punt dat men moet begrijpen, komt aan de orde in Leviticus 25. Een familie was voorbestemd om een band met het land te onderhouden. Het doorsnijden van die band is een ernstige fout geweest. Er bestaat veel meer dan een gevoelsmatige band tussen de mens en de aarde. Wij zijn uit het stof van de aarde gemaakt. Het land zou ons tot onze dood toebehoren, waarna iemand anders uit de familie het voor de duur van het leven zou erven.

Essentieel in Gods economische sys-

teem is het individuele bezit van een erfdeel waarover geen belasting hoeft te worden betaald. Daarom ligt het voor de hand waarom geen enkele natie de uitvoering van Gods programma wilde toestaan. Maar als het leven volgens Gods opvattingen zou worden geleefd, beschikte elk gezin over een stukje belastingvrij land om op te leven en om op terug te vallen in tijden van nood. Dit recht op land vertegenwoordigde de vaste minimumwaarde van een familie.

Een landeigenaar zou het land en de bijbehorende gebouwen kunnen verbeteren en zo de waarde ervan vergroten, waardoor zijn eigen levensstandaard omhoog zou gaan. Hij zou daartoe ook gestimuleerd worden, want hij zou niet door de belasting aangeslagen worden voor de waarde van zijn bezit. (Van hem zou verwacht worden dat hij God tien procent, „tiende” genoemd, van de gemaakte winst betaalde, na aftrek van bedrijfskosten natuurlijk.)

Volgens Gods systeem zou iemand zijn land niet voorgoed kunnen verkopen (Lev. 25:23), maar hij zou het voor een bepaalde tijd kunnen verpachten. Om de vijftig jaar zou er een nationaal jubeljaar moeten worden uitgeroepen (vers 8-17). Een erfdeel zou slechts kunnen worden verpacht tot aan het jubeljaar. In dat jaar zou het weer in handen van de eigenaar komen. (Bezittingen in de stad konden echter voor altijd worden verkocht om de ontwikkeling te stimuleren — zie Lev. 25:29-31.)

Iemand die zijn land verpachtte kon het echter desgewenst ook voor het jubeljaar terugkrijgen. Hij zou het op elk gewenst moment weer in bezit kunnen krijgen door de pacht te annuleren en de persoon aan wie hij het had verpacht naar ratio een eerlijk bedrag terug te betalen. Zo zou een persoon nooit permanent verstoken kunnen blijven van een huis en land waarop geen belasting rust. Op deze manier zullen landbouwgronden worden gebruikt in de wereld van morgen, want opdat „een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom” zal zitten — een beeld van de vreedzame tijd die zal komen — zal iedereen zijn eigen stukje land moeten hebben, in een stad of in een dorp of op het platteland (zie Micha 4:4).

Wat een andere wereld zal dat zijn! Van de mensenmenigten die samengepakt leven in onze huidige steden, bezitten maar weinigen onroerend goed. Velen zijn huurders en hebben

weinig om in moeilijke tijden op terug te vallen. Zij die een hypotheek hebben zijn niet veel beter af. Zij hebben iets meer financiële speelruimte, maar in moeilijke tijden kunnen ze hun grond kwijtraken door verkoping als gevolg van hypothekaire schuld. Zelfs zij die land bezitten waarop geen hypotheek rust kunnen dit kwijtraken wanneer ze niet de vermogensbelasting kunnen opbrengen.

Meer hulp

Het bijbelse plan dat het oude Israël werd geschonken bevat nog tal van andere richtlijnen voor de individuele financiële situaties van de mens.

Als iemand zijn land had verpacht en het vervolgens moest terugkopen maar daar niet het geld voor had, kon hij bij zijn familieleden aankloppen voor hulp bij het terugkopen (Lev. 25:25).

Over kapitaal dat aan behoeftigen wordt uitgeleend hoefde, in tegenstelling tot geld dat voor investeringen wordt uitgeleend, geen rente te worden betaald (Lev. 25:36-37).

Gods programma voorzag in een kwijtschelding na zeven jaar van alle gemaakte schulden van hen die volgens Gods wetten leven (Deut. 15:1-2). Denk eens na wat dit zou betekenen in onze wereld waarin consumenten, die aangemoedigd worden om op afbetaling te kopen en schulden te maken, vaak in een

rampzalige financiële situatie worden geleid. Maar weinig geldschietters zouden nog extra krediet willen geven aan consumenten die verleid worden om overbodige luxe-artikelen te kopen, als zij dachten dat zij hun geld niet terugkregen voor de verjaring van de schuld in het zevende jaar! Boter bij de vis zou al gauw de standaardregel worden.

Als iemand om welke reden dan ook in een echt moeilijke periode terechtkwam, of als hij zich niet in staat zag zijn eigen zaken te regelen, dan zou hij volgens Gods plan niet hoeven afglijden naar een ellendige situatie waarin hij overbodig zou worden. Hij zou zijn erfdeel voor zeven jaar kunnen verpachten en zichzelf verhuuren aan iemand die het goed gaat. Na afloop van die periode wordt van de baas verwacht dat deze hem royaal beloont. Hij zou dan een nieuwe, onafhankelijke start kunnen maken. Maar als de knecht zou willen, zou hij de regeling kunnen verlengen tot aan het jubeljaar, waarin hij vrij zou zijn en zijn geërfde land weer in bezit zou krijgen (Lev. 25:39-54; Deut. 15:12-18).

Gods programma voor de behoeftigen is veelzijdig genoeg om op verschillende manieren individuele problemen op te lossen door de hulp van familieleden, burens en werkgevers in plaats van door anonieme bureaucratische overheidsinstellingen. Er zijn echter gevallen denkbaar waarin hulp

nodig is die boven deze directe hulp van de omgeving uitgaat.

Er kunnen situaties voorkomen waarin iemand in nood geen familie of financiële middelen heeft om op terug te vallen. Gods programma voorziet ook in dergelijke gevallen. Elk derde jaar dat het land wordt bebouwd en ervan wordt geoogst (dat wil zeggen, elk derde en zesde jaar uit een cyclus van zeven jaar, omdat het land in het zevende jaar moest rusten — Lev. 25:1-7) zou een speciale tiende of tien procent van de inkomsten moeten worden opgebracht voor hem die „bezit noch erfdeel met u heeft, en de vreemdeling, de wees en de weduwe... [opdat die] komen en eten en zich verzadigen...” (Deut. 14:28-29; 26:12-15). Deze wet is nog steeds van kracht en zij die zich eraan houden kunnen beamen hoe royaal God hen hiervoor zegent.

De houding van het delen van de rijkdommen der aarde onder Gods systeem verschilt enorm van de hebzucht die onze wereld tentoonspreidt. De hoeken van gemaaide velden dienen niet te worden gelezen en gerijpt fruit op moeilijk bereikbare plaatsen dient niet te worden geplukt, opdat behoeftige burens iets te eten zullen vinden (Lev. 19:9-10; Deut. 24:19-21). Men zal elkaar niet benadelen (Lev. 25:14). „Gij zult niet stelen, gij zult niet liegen en gij zult elkander niet bedriegen” (Zie verder pagina 28)

Ware Kerk?

(Vervolg van pagina 9)

Nu terug naar de hof van Eden en naar de GRONDLEGGING van deze wereld.

De grondlegging van deze wereld

De eerste mens, Adam, werd er door zijn vrouw toe geleid God ongehoorzaam te zijn en de boom des LEVENS af te wijzen. De boom des levens zou hem met God hebben verenigd. Na zijn keuze sloot God echter de boom des LEVENS af — TOTDAT God Jezus, de TWEDE ADAM, zou zenden teneinde de verzoening van de mensheid met God mogelijk te maken. Het DOEL van Gods Kerk is in wezen de mens te verzoenen — te verenigen — met God.

Eva geloofde Satan. Deze zei dat zij niet zou sterven — dat zij een onsterfelijke ziel was. Zij geloofde dat, en haar kinderen hebben sindsdien altijd die leugen geloofd. Adam volgde

haar in de keuze van ZELF de kennis van goed en kwaad te bepalen, in plaats van deze kennis door God te laten OPENBAREN; in plaats van Gods heilige Geest te ontvangen en zich erdoor te laten leiden volgde hij de menselijke geest.

Anders gezegd, zij werden door Satan gekidnapt, en zij volgden de LEVENSWIJZE, de kennis en het begrip van de kidnapper in plaats van hun potentiële Vader die zij niet geloofden.

Maar — GODS DOEL HOUDT STAND! God zal zijn gekidnapte potentiële gezin loskopen.

Maar aangezien het menselijk geslacht in Adam de weg van de ZONDE had gekozen — en aangezien de zonde lijden, angst, verdriet en de dood op hen bracht, sloot God de boom des LEVENS af, opdat zij geen eeuwig leven in pijn, smart, ellende en lijden zouden verkrijgen. Eeuwig LEVEN zou, door Christus, alsnog mogelijk worden gemaakt voor allen die later, door de

TWEDE Adam, de juiste keuze zouden doen.

Er werd toen, bij de GRONDLEGGING van deze huidige menselijke wereld en beschaving besloten (Openb. 13:8), dat Christus, het „Lam van God”, zou komen om te worden geofferd teneinde de verlorenen te verlossen. Bij deze grondlegging van deze wereld die met de mens Adam begon, werd tevens besloten dat „het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel” (Hebr. 9:27). Maar hoe kan iemand worden geoordeeld na te zijn gestorven?

Dat wordt beschreven in 1 Korinthe 15:22-24: „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen [dezelfde allen] levend gemaakt worden” — door een opstanding. Deze wordt in Openbaring 20:11-12 beschreven als het Oordeel van de Grote Witte Troon. In dat oordeel wordt het „boek des levens” geopend. Degenen die schuldig worden bevonden, en dat zijn

allen, zullen vernemen dat Christus, de tweede Adam, is gekomen en in hun plaats hun doodstraf heeft ondergaan. En indien zij dan berouwen hebben, zal de boom des LEVENS voor hen worden opengesteld. Zij kunnen alsnog worden verwekt en daarna als zonen van God worden geboren, bekeerd in het GODDELIJKE GEZIN.

Ondertussen echter sterven allen en blijven tot de opstandingen dood.

De tweede Adam

Op Gods gelegener tijd, ongeveer 4000 jaar na Adams zonde en de grondlegging van deze wereld, zond God zijn Zoon, Jezus, geboren uit de mens Maria, maar verwekt door God. Hij kwam als de tweede Adam. In tegenstelling tot de eerste Adam koos Hij de boom des LEVENS.

Jezus werd geboren door middel van de heilige Geest van God. Hij was zonder mate vervuld van Gods Geest. Hij had de nauwe relatie met God die de eerste Adam afwees. Hij was verwekt en als mens geboren uit God. Hij zei: „Ik [heb] de geboden mijns Vaders bewaard” (Joh. 15:10), terwijl DE EERSTE Adam die verwierp en zijn eigen menselijke goed en kwaad koos. Aldus koos Jezus de boom des LEVENS.

Jezus zei: „Ik zal mijn gemeente [kerk] bouwen” (Matth. 16:18). Dit is de eerste plaats in de Bijbel dat het woord *gemeente* of *kerk* wordt gebruikt. Willen wij de vraag in de titel van dit artikel, „WAAR is de ware Kerk?”, beantwoorden, dan moeten wij hier even stilstaan bij de vraag: *Wat is een kerk? Wat heeft Jezus gebouwd? WAAROM zou er een kerk moeten bestaan? Is er één kerk die door Jezus werd gebouwd — of zijn het er vele? Is de kerk verdeeld in vele denominaties, sekten en groeperingen? Of is er alleen de ENE, oorspronkelijke, ware Kerk die Jezus heeft gebouwd?*

Waarom bestaat de Kerk?

Het Nieuwe Testament van de Bijbel werd oorspronkelijk in het Grieks geschreven. Het woord *gemeente* of *kerk* is een vertaling van het oorspronkelijke griekse woord *ekklesia*. Dat betekent „de uitgeroepen” — van *ek* (uit) en *klesia* (geroepen). Het griekse woord betekent „een uitroepen” om bijeen te komen, in het bijzonder als een godsdienstige vergadering. Het betekent niet een gebouw met een steil dak, met een toren die naar de hemel

wijst, en met een kruis op de gevel.

Er wordt symbolisch naar de Kerk verwezen als het huisgezin van God (Ef. 2:19-21), en als een gebouw dat uitgroeit tot de heilige TEMPEL waarnaar Christus zal komen bij zijn terugkeer naar de aarde als Koning der koningen die alle volken van de aarde zal regeren.

Maar WAAROM bestaat nu de Kerk? WAAROM worden de leden ervan uit de mensen van de wereld geroepen? Dit wordt beantwoord door een andere vraag: *Wat is er verkeerd met deze wereld? Ze berust op een verkeerd fundament. Ze is geheel doortrokken van kwaad, waardoor er menselijk lijden, angst, frustratie en de dood zijn.*

In het traditionele christendom schijnt de gedachte te bestaan dat God Adam als een volmaakt onsterfelijk geestelijk wezen schiep — dat Satan op het toneel verscheen en dit perfecte geestelijke mechanisme verknoeide — en dat het christendom Gods poging vormt om de schade te herstellen en de mens even goed te maken als Adam voordat hij door Satan werd verknoeid. Dit is een VOLSLAGEN VALS idee en tegengesteld aan de bijbelse openbaring.

Er is aangetoond dat God de mens STERFELIJK heeft geschapen, met slechts een tijdelijk biologisch bestaan dat in stand wordt gehouden door het inademen van lucht, door de bloedsomloop, en door voedsel en water uit de grond voortdurend van brandstof moet worden voorzien. De mens verwierp de boom des LEVENS die hem vrijelijk werd aangeboden. De mens heeft nooit onsterfelijk, onafhankelijk leven verworven. In plaats daarvan volgde de mens de levenswijze die uitmondt in pijn, lijden, ontevredenheid, verdriet, angst en de dood. Op dit fundament werd een georganiseerde samenleving gebouwd. Ik vergeleek deze beschaving met een gebouw dat is opgetrokken van ondeugdelijke materialen en berust op een rot en afbrokkelend fundament.

God probeert NIET deze vervallende en rottende bovenbouw die wij de beschaving noemen te repareren. God zond zijn eigen Zoon, Jezus Christus, als de TWEDE ADAM, om een geheel NIEUWE, een totaal andere beschaving te BEGINNEN.

Een wereld in gijzeling

Laat mij het op nog een andere wijze

voorstellen. God zei: „Laat ONS [God en het Woord] mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis.” God maakte de mens naar Gods eigen aard, evenals Hij het vee naar de aard van het vee heeft gemaakt, en ieder dier naar zijn eigen aard. Maar God vormde de mens uit STOF VAN DE AARDBODEM (Gen. 2:7), met een tijdelijk bestaan door het inademen van lucht. God zei tot de sterfelijke mens dat hij, als hij zondigde, ZEKER zou STERVEN. De mens was geen en is geen onsterfelijke ziel, maar een tijdelijk bestaande ziel. Hij kon evenwel een kind van God zijn geworden. Had Adam van de boom des LEVENS genomen, dan zou hij het onsterfelijke LEVEN van God hebben ontvangen, dat dan in hem zou zijn gebracht. Gods Geest zou in hem zijn gekomen, en zich met zijn menselijke geest hebben verenigd, waardoor hij met GOD als Gods ZOON zou zijn verenigd — als een feitelijk lid van het GODDELIJKE GEZIN.

Daarom waren Adam en al zijn kinderen de potentiële kinderen van God. Toen verscheen Satan en bracht door middel van moeder Eva Adam ertoe zich aan een kidnapping te onderwerpen. Satan kidnapte Gods eigen POTENTIËLE kinderen. Maar door zijn weloverwogen ongehoorzaamheid aan God, door Gods aanbod van zoonschap af te wijzen, en door zich tot de WEG van Satan te keren, koos de mens niet alleen de levenswijze en het type beschaving van de kidnapper, hij bracht ook op zichzelf en zijn nageslacht de straf op de zonde: DE DOOD.

DENK EENS AAN WAT DIT BETEKEN!

De mens werd toegestaan zijn eigen beslissing te nemen: ofwel het eeuwige LEVEN door God te gehoorzamen en van de boom des LEVENS te eten — ofwel de DOOD door ongehoorzaamheid en te eten van de boom des doods. Adam was ongehoorzaam.

God kon niet de straf intrekken waarvan Hij duidelijk had gezegd dat die op ongehoorzaamheid zou volgen. Wat deed God dus? Hoe zou God alsnog zijn potentiële kinderen van de kidnapper bevrijden? Niet door een compromis met ZIJN WET en het intrekken van de straf. Maar door bij die grondlegging van de wereld te beslissen dat Hij zijn eigen Zoon, Jezus Christus, zou zenden, die zonder zonde zou leven, en vervolgens zou Jezus, omdat Hij de doodstraf niet op Zichzelf had gebracht, de straf van de menselij-

ke zonde — DE DOOD — ondergaan, in de plaats van de mens.

Bij deze grondlegging van de wereld besloot God tevens dat, evenals alle mensen in Adam zouden sterven, omdat alle mensen zondigen, DEZELFDE ALLEN IN CHRISTUS weer levend konden worden gemaakt, *door een opstanding* uit de doden, NADAT hun straf door Jezus Christus voor hen is ondergaan.

Dus de enige hoop van de mens is door de OPSTANDING uit de doden en dankzij het feit dat Jezus in zijn plaats de doodstraf heeft ondergaan.

MAAR — EN DIT IS BELANGRIJK! God kon de BOOM DES LEVENS pas openen voor de mensen in het algemeen NADAT Jezus was gekomen en de doodstraf voor de mensen — die allemaal hebben gezondigd — had ondergaan.

God zond Jezus om deze straf te ondergaan pas na ongeveer 4000 jaar — nu bijna 2000 jaar geleden. Ondertussen hadden miljarden mensen geleefd en waren gestorven. Het PLAN van God (Gods MEESTERPLAN) ter verwezenlijking van zijn DOEL Zichzelf door middel van mensen te vermenigvuldigen, moest *beginnen* met Jezus, de tweede Adam. God had toegestaan dat deze wereld op de eerste Adam werd gefundeerd. God *begon* het *fundament* van Gods wereld door middel van Christus, de tweede Adam. Hij begon deze door één mens: Jezus. Jezus zei dat Hij zijn Kerk zou bouwen. De kerk is het embryonale begin van Gods nieuwe beschaving.

Evenals God zijn regering op aarde vestigde door middel van de Cherub die wij Lucifer noemen en die God op de troon van de aarde heeft geplaatst, zo zal Gods nieuwe beschaving de regering van God zijn die op aarde zal worden hersteld door Christus en de Kerk. God begon de NIEUWE beschaving — of regering — door Jezus, met de 12 apostelen die Jezus koos en riep uit de generatie die toen, in de eerste eeuw n.Chr., leefde.

De Kerk moest evenwel klein beginnen en groeien. Zij begon met de 12 apostelen en met de 120 mensen die werden gedoopt op de Pinksterdag van het jaar 31, de dag dat de Kerk werd opgericht.

Jezus zei: „Ik zal mijn [Kerk] bouwen” (Matth. 16:18). In Efeze 2:21 wordt de Kerk een gebouw genoemd: de geestelijke tempel van God. Deze heeft een FUNDAMENT (vers 20). Dit

fundament is Jezus Christus, samen met de apostelen en de profeten (Ef. 2:19-22).

Zie nu de volgende leer van Jezus: „Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest. En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot” (Matth. 7:24-27). Jezus verwees naar de Kerk, die gebouwd is op het FUNDAMENT Christus („en die rots was de Christus” — 1 Kor. 10:4). En eveneens naar deze wereld die is gebouwd op het „zand” van Satan de duivel en op Satans weg van ijdelheid, egocentrisme, wellust, wedijver en strijd — de weg die Adam koos — de WEG waarop deze wereld werd GEGRONDVEST. Jezus ging terug tot de GRONDLEGGINGEN van de wereld en van de Kerk. Hij vergeleek beide met een gebouw.

Het gebouw van de wereld en haar samenleving en beschaving — haar instellingen, gewoonten, regeringsstelsels en wegen — is een bovenbouw die, zoals eerder gezegd, geheel is doortrokken van ondeugdelijke materialen en gebrekking vakmanschap. En God zal dat gebouw (de wereld die is gebouwd op de ideeën van de MENS over goed en kwaad) laten VALLEN — en DE VAL ERVAN ZAL GROOT ZIJN!

God zegt: „Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan” (Ps. 127:1).

SATAN, niet God, heeft dit huis gebouwd. Jezus kwam niet om dat verkeerd geconstrueerde gebouw van de wereld te REPAREREN. Hij is niet bezig te proberen om de bovenbouw die op het fundament van Satan is gebouwd te redden.

Jezus zei daarentegen: „Daarom gaat weg uit hun midden [uit deze wereld], en scheidt u af” (2 Kor. 6:17-18).

Jezus koos zijn apostelen om, met Hem, deel uit te maken van EEN GEHEEL *nieuw* gebouw — een TOTAAL NIEUWE WERELD.

Op komst: een nieuwe beschaving!

Wat was Jezus' Evangelie — zijn

BOODSCHAP? Wat onderwees Hij? Niet over zichzelf en alleen zichzelf — maar over het KONINKRIJK VAN GOD — dat is het geboren GEZIN van God, dat, na Christus' terugkeer en Satans verwijdering, alle volken zal besturen met de regering van God.

Het proces van de menselijke geboorte is de precieze afspiegeling van het uit God geboren worden. Iedere mens zou men, in deze analogie, een ovum kunnen noemen. Om uit God te worden geboren moet het goddelijke sperma — dat is de heilige Geest van God, die vanuit de persoon van God zelf komt — in ons komen, ons doordringen. Daarna zijn wij als een goddelijk embryo verwekt. Wij worden verwekt in onze geestelijke moeder, de Kerk van God. De Kerk is „het hemelse Jeruzalem . . . onze moeder” (Gal. 4:26). Vervolgens worden wij geestelijk door de moeder, de Kerk, gevoed met het geestelijke voedsel van het Woord van God. Maar wij zijn nog slechts verwekt — wij worden pas geboren als wij opgroeien „in de genade en in de kennis van onze Here en Heiland, Jezus Christus” (2 Petr. 3:18). Dit wordt allemaal duidelijk uiteengezet in ons gratis boekje *Wat bedoelt u precies met wedergeboren?*

Jezus verklaarde aan de Farizeeër Nicodemus (Joh. 3:3-6), dat wij om het Koninkrijk van God binnen te gaan nog eens moeten worden GEBOREN. Geboren uit GOD. En wat is God? God is een goddelijk GEZIN. Maar als Schepper van het universum is God tevens HEERSER over zijn schepping. God HEERST met een REGERING. Elke regering is gebaseerd op een grondwet. Een wet is een stelsel gedragsregels — deze regelen de relaties tussen individuen en groepen. Gods wet is Gods levenswijze, en deze levenswijze is LIEFDE. Het is onzelfzuchtige liefde jegens en met betrekking tot anderen. Voor het menselijk leven is het liefde jegens God en liefde jegens de mens. Dat is de basis van het heilige KARAKTER van God.

Wat was Jezus' evangelie? Het woord *evangelie* betekent 'goed nieuws'. Jezus' evangelie was het goede nieuws van het komende KONINKRIJK VAN GOD — en dat Koninkrijk is het GODDELIJKE GEZIN DAT OVER DE AARDE EN HET UNIVERSUM HEERST. Het gratis boekje *Wat is het ware Evangelie?* maakt dit verkeerd begrepen onderwerp duidelijk.

(Wordt vervolgd)

Is het waar dat sommigen „ZO GEBOREN” worden?

Donald D. Schroeder

Hoe ontwikkelen menselijke sexuele gevoelens zich? Waarom ontwikkelen sommige jongeren zich tot homoseksuelen of transvestieten? In dit artikel zult u informatie vinden die ook sexuologen misschien niet hebben begrepen.

Het gebeurt niet automatisch dat een jonge man en een vrouw zich sexueel tot elkaar aangetrokken gaan voelen. En het gebeurt ook niet automatisch dat zij met elkaar willen trouwen en elkaar willen liefhebben, koesteren en beschermen.

Deze gevoelens en verlangens zijn niet allemaal overerfelijk of aangeboren.

Niet aangeboren

Heterosexualiteit — sexueel verlangen naar iemand van het andere geslacht — is niet helemaal aangeboren. Ditzelfde geldt ook voor homosexualiteit — sexueel verlangen naar iemand van het eigen geslacht. En ook andere ongunstige sexuele gevoelens of angsten zijn niet volledig aangeboren.

Mensen worden niet geboren met een overgeërfde sexuele geaardheid of een sexueel instinct dat hen onherroepelijk in een bepaalde richting drijft.

Er is een reden waarom veel homoseksuelen veronderstellen dat hun sexuele gevoelens en emoties aangeboren zijn; waarom zij menen dat hun sexuele gerichtheid even natuurlijk voor hen is als de kleur van hun ogen.

Erfelijkheid en hormonen spelen een rol in de ontwikkeling van de menselijke sexualiteit, maar niet op de manier als veel mensen denken. Individuele reacties op culturele, ouderlijke en

persoonlijke ervaringen spelen een zeer belangrijke rol in de vorming van menselijke sexuele gevoelens. Maar daarnaast ontbreekt er in de moderne opvoeding nog essentiële kennis over de sexuele en emotionele ontwikkeling van de mens, kennis waaraan ook biologie en natuurstudies ons niet kunnen helpen.

Ontbrekende kennis

De sexuele wetenschap, die pas na het midden van de negentiende eeuw is ontstaan. Sexuologen hebben sindsdien een zekere kennis opgedaan over genen, hormonen en milieu, en over hun gecombineerde effect bij de vorming van de menselijke sexualiteit.

Maar „de drijfkracht achter de homoseksuele aandrift in de mannelijke verbintenis blijft onverklaard”, schrijft de psycholoog C.A. Tripp als afsluiting van zijn onderzoek op pagina 53 van zijn boek *The Homosexual Matrix*. Deze onbekende drijfkracht wordt echter verklaard in uw bijbel.

De mensheid heeft door de eeuwen heen wezenlijke kennis van de Schepper afgewezen. Onderzoekers verwerpen geopenbaarde kennis en zoeken alleen naar antwoorden op de problemen — van sexuele en andere aard — met hun eigen beperkte *fysieke* hulpmiddelen en redeneringen. Zij zoeken naar antwoorden in de fysieke samenstelling van het menselijk lichaam of de hersenen wanneer het om een probleem van *geestelijke* aard gaat.

Waarom wordt de mensheid door zoveel sexuele problemen geplaagd? Waarom sexuele angsten en fobieën? Waarom zoveel ongelukkige huwelijksrelaties? Waarom zoveel ongunstige gevoelens tussen de mensen en de sexen onderling?

De Bijbel onthult het ontstaan van deze problemen in gebeurtenissen die plaatsvonden voor de eerste man en vrouw werden geschapen.

Het eerste perverse wezen

De Bijbel onthult het bestaan van een verheven geestelijk wezen, een aartsengel, die tegen de wetten en heerschappij — de *weg* — van zijn Schepper in opstand kwam (Jes. 14:12-15; Ezech. 28:12-19).

Zijn Latijnse naam is Lucifer, wat *Lichtbrenger* betekent. Hij was geschapen om Gods waarheid naar de aarde te brengen, die eerst alleen door engelen werd bewoond, en later door de mens.

In plaats daarvan haalde deze grote aartsengel een derde van Gods engelen over om zijn zelfzuchtige weg van „nemen” (Openb. 12:4) te volgen. Deze engelen werden demonen.

Deze geestelijke wezens verwerpen Gods weg van liefde — de weg van „geven”. Dit is de weg van respect en zorgzaamheid voor de positie en het welzijn van anderen naast de zorg voor onszelf. Gods wetten omschrijven wat liefde is.

Door Lucifers opstand werd zijn naam veranderd in Satan, wat de *Tegenstander* betekent. Satan stond op

het standpunt dat hij de weg van „nemen” wilde volgen. Dit is de houding waarbij iemand zelf bepaalt wat goed en kwaad is. Het is de weg van de wellust, waarbij men doet wat prettig en opwindend lijkt en men met dingen experimenteert om te zien of er een betere weg is dan Gods weg. Geluk, zo redeneerde Satan, is zoveel mogelijk voor jezelf zien te krijgen. Zo werd hij Gods rivaal.

Vervolgens stelde God het plan in werking om zijn eigen karakter te scheppen in mensen met een vrije morele keuze, en hen in Gods gezin op te nemen. Het verhaal van dit prachtige doel voor de mens begint in Genesis 1:3.

„Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis”, sprak de Schepper (Gen. 1:26). Denk hier eens over na! God plant zichzelf voort! Het menselijk bestaan is niet meer dan een fysiek, chemisch bestaan. Deze aarde is het oefenterrein voor de vorming van goddelijk karakter.

Satan koesterde wrok over de menselijke seksualiteit en het grote doel dat God bij de schepping daarvan voor ogen had. Satan is geslachtloos (Markus 12:25). Hij kan zich niet voortplanten, maar hij kan de menselijke geest met zijn eigen poses en karakter verleiden.

Van goede tot kwade sex

Toen God een leefbare aarde schiep na Satans opstand en daar mensen op plaatste, maakte Hij een onderscheid. „Man en vrouw schiep Hij hen”, lezen wij in Genesis 1:27. De Schepper noemde alles wat Hij gemaakt had, inclusief de sexen van de mens „goed” (vers 31).

God liet het eerste menselijke paar niet in het ongewisse over hun seksualiteit of het juiste gebruik daarvan. Ofschoon zij beiden naakt waren, schaamden zij zich niet voor elkaar (Gen. 2:25).

Zo werd God de eerste sexuoloog. Dit is wat Hij onderwees: „Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn” (Gen. 2:24).

Het huwelijk tussen een goed voorbereide man en vrouw is de door God ingestelde sexuele gerichtheid en vormt de context van sexuele relaties.

God kent de emotionele behoeften van de mens. Hij heeft gezegd: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij” (Gen. 2:18). Probeer dit uiterst belangrijke

punt te begrijpen! God wist dat de man behoefte heeft aan het geven en ontvangen van waardering, genegenheid en liefde van een andere mens om gelukkig te zijn en een leegte in het leven te vullen. Daarom schiep God de vrouw.

Maar God schiep de vrouw ook zo, dat ook zij behoefte heeft aan het geven en ontvangen van waardering, en het delen in genegenheid en liefde voor anderen. Daarom schiep God het *gezin* — een door God ingestelde relatie. Om een gezin te vormen, is sexuele aantrekkingskracht nodig. Daarom heeft God de sexen geschapen — man en vrouw.

God verklaarde liefde en sex binnen het huwelijk tot het juiste gebruik van de geslachtsdrift. Sex in het huwelijk is echter niet alleen voor de voortplanting. Het is ook bedoeld om een paar in liefde en wederzijds respect te verenigen op een manier die niet met anderen wordt gedeeld, en om een hecht gezin te vormen.

In zijn eerste sexuele onderricht leerde God dat het huwelijk voor mensen is die volwassen en gedisciplineerd genoeg zijn om hun ouders te verlaten en met succes een eigen huishouden te vestigen. Ouders dienen respect voor Gods levenswijze aan hun kinderen te onderwijzen door zelf het goede voorbeeld te geven. Daar zijn inzicht in Gods wetten en een volwassen geest voor nodig. Jongeren die nog ontvankelijk zijn voor allerlei indrukken, hebben volwassen ouders nodig om hen de weg te wijzen naar het ware succes en geluk. Daarbij moet hun de juiste sexuele identificatie voor man en vrouw worden bijgebracht, en een gezonde sexuele opvoeding die is gebaseerd op Gods wetten in de Bijbel.

Maar bij zijn plan om de mensen de kans te geven om door vrije morele keuzen karakter op te bouwen, moest God toestaan dat Satan in contact kon komen met het eerste menselijke paar. Hij moest afwachten welke weg zij verkozen te volgen.

Onmiddellijk bracht Satan in de geest van de eerste vrouw het valse idee dat God tegen hen had gelogen. Eva werd ertoe verleid van God te stelen en Adam die zijn door God opgelegde leiderschap verzaakte volgde slaafs zijn vrouw.

Deze eerste twee mensen kwamen in opstand tegen hun Schepper en namen iets dat niet van hen was. Zij besloten

om te experimenteren met kennis, om voor zichzelf te bepalen wat goed en wat kwaad is. Dit alles werd gesymboliseerd door de „boom der kennis van goed en kwaad”.

Plotseling veranderde er iets in hun geest en in hun houding. Zij voelden zich gegeneerd toen zij ontdekten dat zij naakt waren. Zij verborgen zich voor God. Toen God hun vroeg waarom zij zich verscholen, antwoordde Adam: „Ik [werd] bevreesd, want ik ben naakt” (Gen. 3:10). De hebreeuwse stam van het hier gebruikte woord *naakt* heeft een negatieve connotatie.

God antwoordde: „Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt?” (vers 11.)

Wie? Alleen Satan had met hen gesproken. En hij had hun het idee ingegeven dat zij zich moesten schamen voor de manier waarop God hen had geschapen, voor hun seksualiteit en geslachtelijke verschillen. Satan is de oorsprong van het idee dat sex op zichzelf slecht, vies en om je voor te schamen is.

Zo zijn de verkeerde sexuele gevoelens en opvattingen bij de mens ontstaan.

Sinds die tijd is Satan actief in menselijke culturen om menselijke gevoelens, emoties en relaties te verzieken. Hij heeft zelfzuchtige opvattingen in de menselijke geest ingeplant, zodat mensen denken dat zulke gevoelens aangeboren menselijke gevoelens zijn. Sommige mensen hebben in hun vroege jeugd verkeerde stemmingen of gevoelens van aantrekking tot het eigen geslacht geaccepteerd. Dit proces begint bij sommigen zo vroeg dat veel homoseksuelen en lesbiennes denken dat dit volledig aangeboren menselijke gevoelens zijn.

Door de duivel verleide culturen

Adam en Eva werden uit de hof van Eden verdreven en hadden geen contact meer met Gods Geest. Sinds die tijd is de mensheid als geheel afgesneden geweest van Gods Geest, die haar de juiste levenswijze had kunnen bijbrengen en tot het leven zelf had kunnen leiden.

De mens kreeg 6000 jaar om zijn culturen onder Satans verleiding te ontwikkelen en de gevolgen daarvan te ondervinden. Deze verschrikkelijke gevolgen zijn in de Bijbel en vaak ook in de profane geschiedenis vastgelegd. Zo beschrijft Genesis, het eerste boek in de Bijbel, de ervaring en tragiek van

Werkelijke wereld van de seksualiteit

Er bestaan vele betreurenswaardige seksuele en emotionele gevoelens — sommige zelfs te obscene om te beschrijven (Ef. 5:12). Al deze gevoelens waarschuwen ons voor de grote verscheidenheid aan seksuele/emotionele conditionering die kan optreden in slecht beheerste geesten en levens.

De meerderheid van de mannen is in de meeste culturen heteroseksueel ingesteld. Maar zelfs heteroseksuelen laten hun geest en seksuele gevoelens afleiden door verkeerde opvattingen en verlangens. Sommige heteroseksuelen ontwikkelen een zekere mate van homoseksuele interesse (een mate van bi-seksualiteit). Er bestaan ook heteroseksuele mannen met vrouwelijke manieren.

Ook de meeste vrouwen zijn heteroseksueel en vrouwelijk. Maar er zijn ook vrouwen met mannelijk gedrag. Deze kunnen echter nog steeds een heteroseksuele en moederlijke belangstelling hebben.

Er zijn veel mannelijk (en zelfs supermannelijk) uitzienende homoseksuelen en, het andere uiterste, zeer vrouwelijke („verwijfde”) homoseksuele mannen. Tussen deze twee uitersten liggen allerlei gradaties. De vrouwelijke typen vormen meestal maar een klein gedeelte van de mannelijke homoseksuelen, maar zij worden vaak ten onrechte gezien als het stereotype van alle mannelijke homoseksuelen omdat zij meer opvallen.

Vrouwelijke homoseksuelen (lesbiennes) zijn vaak typisch vrouwelijk in hun uiterlijke voorkomen en optreden. Anderen zijn erg man-

nelijk ingesteld. Ook tussen deze uitersten liggen allerlei gradaties. In moderne culturen zijn niet alle homoseksuelen direct te onderscheiden van heteroseksuelen door hun uiterlijke verschijning.

Bij homoseksuelen zijn er net zoveel variaties in voorkomen, lichaamsbouw, persoonlijkheid, temperament en voorkeur voor beroepen als bij heteroseksuelen. De overgrote meerderheid van zowel mannelijke als vrouwelijke homoseksuelen identificeert zich duidelijk met haar geslacht, maar geeft in seksueel opzicht de voorkeur aan haar eigen sexe.

Transvestieten zijn personen die zich regelmatig in kleding van het andere geslacht hullen. Onderzoek wijst uit dat de meeste van deze mensen mannen zijn met een heteroseksuele instelling, ofschoon sommigen een homoseksuele belangstelling hebben.

De meeste mannelijke transvestieten zien zichzelf als mannen, maar hebben geleerd een erotische of emotionele „kick” te krijgen door het dragen van kledingstukken van het andere geslacht of door zich voor te doen als iemand van het andere geslacht. Sommigen kunnen alleen seksueel functioneren na zo'n verkleedpartij.

Deze verwrongen emotionele toestand kan vaak worden teruggevoerd naar herhaaldelijke verkleedpartijen door ouders, familieleden of van de persoon zelf op een vroeger tijdstip in het leven. Hierdoor begonnen zich opwindende emotionele of seksuele reacties te ontwikkelen die herhaald en gecultiveerd werden.

God heeft de wet uit Deuteronomium 22:5 ingesteld

om zulke verwrongen emoties te voorkomen: „Een vrouw zal geen mansklederen dragen en een man geen vrouwenkleed aantrekken, want ieder die deze dingen doet, is de Here, uw God, een gruwel.”

Dit gebod is ook bedoeld om een andere menselijke vervorming tegen te gaan: transsexualiteit.

Transsexualen (mannen of vrouwen) hebben het gevoel dat zij de geest en emoties van het andere geslacht bezitten en gevangen zitten in het verkeerde fysieke lichaam. Vaak zijn zulke gevoelens terug te leiden tot de vroegste jeugd, waarin de ware sexe van het kind werd afgekeurd of genegeerd. Daardoor hebben zulke kinderen alleen de gevoelens en emoties van het andere geslacht leren kennen en waarderen.

Vrouwelijke manieren bij mannen kunnen het gevolg zijn van opvoeding in een geheel of bijna geheel uit vrouwen bestaande omgeving. Misschien kreeg een man niet genoeg aanmoediging om zich met mannen en mannelijke opvattingen en denkbeelden te identificeren. De persoon in kwestie nam daardoor dan bepaalde vrouwelijke gedragingen of gevoelens inzake bepaalde dingen over.

Vrouwelijke manieren kunnen ook een uiting zijn van niet-agressiviteit of wellicht van het feit dat de man niet als gewone man wil worden behandeld. Veel van zulke mannen hebben nog steeds een heteroseksuele belangstelling.

Vrouwelijkheid bij mannen is nadelig omdat het in een gezinseenheid het juiste leiderschap en het denken van

een man schade toebrengt.

Het aanleren en conditioneren van menselijke seksuele belangstelling en seksuele gevoelens is zeer sterk. Zo sterk, dat personen die bij hun geboorte het verkeerde geslacht toegewezen krijgen door een afwijking aan de geslachtsorganen, en vervolgens worden opgevoed als een persoon van dat geslacht, zonder meer de voor die sexe verwachte heteroseksuele belangstelling ontwikkelen, ofschoon hun ware genen en hormonen van het andere geslacht zijn. Zulke zeldzame gevallen worden soms pas ontdekt wanneer veranderingen in de pubertijd de ware sexe aan de dag doen treden.

In het boek *Sexuality and Homosexuality — A New View* van Arno Karlen (uitgeverij W.W. Norton & Company Inc., New York) worden nog andere achtergronden en oorzaken van ongunstige seksualiteit beschreven.

Sexualiteit geen privékwes- tie

Menselijke seksualiteit is meer dan iemands geslacht of een geslachtsdaad. Het is niet alleen een privékwes-
tie zoals zovelen anderen willen laten geloven. Menselijke seksualiteit is een totale manier van denken, handelen en voelen.

Iemands seksualiteit is van invloed op de manier waarop iemand reageert op zijn eigen en het andere geslacht, op het huwelijk, op de familie-ervaring en op elk aspect van het leven.

Daarom heeft sex zoveel invloed op leven en cultuur van de mens. Dat is de reden waarom de Schepper gebiedt dat mannen en vrouwen zich op de juiste manier ontwikkelen.

vrijwel elk soort verkeerd menselijk handelen — als waarschuwing voor de mensen van alle generaties. Maar een groot deel van de mensheid heeft geweigerd hiervan te leren. Vandaag de dag herhalen mensen alleen maar de slechte ervaringen van vorige generaties — ook al beschouwen wij vele van die ervaringen als nieuw.

Door de eeuwen heen heeft God een aantal mensen tot zijn wegen geroepen. God gaf zijn wetten en inspireerde de Bijbel (2 Tim. 3:16) voor een speciaal volk — het Huis Israël — opdat de mens niet geheel verstoken zou blijven van kennis omtrent de juiste levenswijze. Zodat de mensen als zij wilden de *oorzaak* van menselijke problemen konden vinden.

De meeste mensen hebben die kennis afgewezen. Veel mensen met een goede opleiding geloven niet dat er gevallen geestelijke wezens zijn, die de gehele mensheid beïnvloeden en verleiden (Openb. 12:9); zij geloven niet dat Satan de onzichtbare heerser en god van deze wereld is (2 Kor. 4:4).

Maar de apostel Paulus onthulde, tegen de verlichte ontwikkeling van deze wereld in, hoe Satan zijn schadelijke opvattingen, verlangens en gevoelens in argeloze geesten overbrengt:

„Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden [Paulus spreekt tot nu bekeerde christenen], waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig *de overste van de macht der lucht*, van de geest die thans *werkzaam is* in de kinderen der ongehoorzaamheid . . .”

Met welke gevolgen? „ . . . [handelende naar] de begeerte van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten” (Ef. 2:1-3). Er zijn geen aangeboren grenzen aan wat de menselijke geest kan denken, behalve die welke het individu *leert* of verkiest aan te houden.

Hieronder volgen de schadelijke gevoelens, verlangens en opvattingen die door Satans zelfzuchtige weg worden veroorzaakt in hen die eraan toegeven: „Het is duidelijk wat de werken van het vlees zijn: hoerij, onreinheid [elke fysieke, morele of seksuele onreinheid], losbandigheid [seksuele immoraliteit], afgoderij . . . twist . . . afgunst, uitbarstingen van toorn . . . nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke . . .” (Gal. 5:19-21).

Satan en zijn schare inspireren de

mensen tot opstandigheid, zelfzucht en begeerte. Zij kunnen verkeerde gedachten en verlangens wakker roepen in kwetsbare geesten, zelfs in die van jonge kinderen. Maar niet iedereen is even kwetsbaar. Hoe iemand reageert op verschillende gedachten of gevoelens, is afhankelijk van zijn cultuur, zijn achtergrond en opvoeding, van zijn kennis en verworven waarden, en van zijn karaktervastheid. Om kort te gaan, de richting van iemands seksuele gevoelens en waarden is afhankelijk van de gedachten en gevoelens die zich vanaf zijn vroege jeugd in zijn geest ontwikkelen.

Hoe seksuele zonde ontstaat

Mensen worden met het vermogen tot seksuele gevoelens geboren. Verkeerde en ongunstige emotionele en seksuele gevoelens schieten wortel in de menselijke geest omdat mensen *zich er niet tegen verzetten*. Misschien beseffen zij niet dat zij dat zouden moeten doen. Misschien verkiezen zij om het niet te doen. Misschien maken bepaalde zwakheden in temperament en gevoel sommigen kwetsbaarder voor bepaalde verleidingen dan anderen. Sommige verkeerde ervaringen laten diepe indruk achter. Andere misleidende emoties, gevoelens en verlangens die zich vaak herhalen, worden aangeleerd en zetten zich vast in de menselijke geest.

„Gewoonten beginnen als spinrag en worden tot kabeltouwen”, luidt een oud Spaans gezegde. Satan begrijpt deze diepe conditionering van de menselijke geest en emoties. Hij maakt hiervan gebruik om Gods plan te dwarsbomen.

Ofschoon velen het ontkennen, zijn alle mensen verleid (Openb. 12:9) en worden allen op de een of andere wijze slaaf van verschillende misleidende zonden, genoegens en gevoelens (Joh. 8:34; Hebr. 3:13). Zij kunnen er niet op eigen kracht aan ontsnappen.

Er is de sterke geestelijke kracht van God voor nodig, alsmede sterke menselijke motivatie en inspanning, om de kabeltouwen van verkeerde gedachten en gevoelens te verbreken en de juiste, in Gods wet geopenbaarde manier van denken en voelen aan te leren.

Het belangrijkste sexorgaan van de mens zijn de *hersenen*.

Als iemand in zijn jeugd door de juiste rolpatronen, voorbeelden en onderricht wordt geleid, zal hij of zij de juiste seksuele identiteit gaan respecteren en willen aannemen. Elkeen zal

respect en liefde ontwikkelen voor het andere geslacht en tot een juist heteroseksueel verlangen komen. Elkeen zal zich dan ook voorbereiden om anderen van beide sexen te dienen en lief te hebben.

Maar seksuele en emotionele gevoelens worden niet hoofdzakelijk geleerd door formeel onderricht. De ontwikkeling van seksuele gevoelens begint automatisch in de vroegste jeugd door de manier waarop ouders en andere invloedrijke personen omgaan met anderen van het eigen en het andere geslacht, en hoe zij omgaan met kinderen.

Verkeerde seksuele gevoelens ontwikkelen zich niet alleen door een verkeerde cultuur, maar ook uit onwetendheid. In veel gezinnen wordt kinderen niet de voor hun leeftijd geschikte kennis over sex bijgebracht. Het doodzwijgen van sex binnen het gezin heeft een hoge tol geëist. Veel jonge mensen leren niet de juiste en gezonde houding tegenover sex. Zij leren niet de juiste normen inzake seksueel gedrag. Zij leren niet dat bepaalde seksuele gewoonten verkeerd of schadelijk zijn en waarom ze vermeden dienen te worden.

Misschien hebben zij het verkeerde voorbeeld gehad van wat het betekent om een liefhebbende en zorgzame man of vrouw te zijn. Dit kan de opvatting van een jonge mens over sex en relaties met het eigen en het andere geslacht beïnvloeden.

De oorsprong van zulke ongelukkige emotionele of seksuele gevoelens kan in de vroegste levensjaren liggen. Veel jonge mensen begrijpen hun gevoelens en emoties niet omdat zij een goede band missen met begrijpende en zorgzame ouders, die met hen over hun gevoelens kunnen praten. Zonder het goede voorbeeld, de liefde, zorg en leiding van ouders kunnen verkeerde of misleide affectieve gevoelens jegens anderen seksuele gevoelens opwekken en een verkeerd associatiepatroon in de geest doen ontstaan.

Miljoenen mensen volgen gewoon willekeurige „opwindende” erotische gevoelens of gedachten die in hen opkomen. Deze lijken „natuurlijk”. Maar men beseft misschien niet dat verkeerde gedachten en gevoelens niet alleen van anderen kunnen worden geleerd, maar ook kunnen ontstaan door de eigen ongecontroleerde gedachten — en deze gedachten zijn niet altijd natuurlijk, maar kunnen

zonder dat men het weet in de geest zijn ingebracht door kwade wezens — door Satan of zijn demonen.

Iemand kan zichzelf al zo vroeg in zijn of haar leven hebben toegestaan op dergelijke emoties of patronen te reageren dat deze een „natuurlijk” deel zijn geworden van zijn gevoelens. Wanneer zij op hun leven terugzien concluderen zij dat zij „zo geboren zijn”.

Misleide keuze

Mensen zoeken opwinding, een gevoel van waarde voor henzelf en voor anderen — iets om de leegte of eenzaamheid in hun leven te vullen. Wanneer verkeerde seksuele of emotionele gevoelens worden toegestaan en gevoed, zullen ze groeien — tijdens de jeugd of zelfs nadat men al getrouwd is.

De Bijbel waarschuwt ons: „Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten” (Gal. 6:7).

Voor sommigen lijken overspelige of homoseksuele gevoelens of handelingen (men realiseert zich misschien niet eens wat het zijn) een manier om affectie te vinden of aandacht, erkenning, geborgenheid of geld te krijgen. Misschien lijkt het een manier om seksuele durf of mannelijkheid te bewijzen. Misschien lijkt het de enige mogelijke keuze, gezien iemands verlangens, gevoelens of angsten jegens het andere geslacht.

Eén verkeerde gedachte, ongecontroleerd of bewust, leidt tot andere. Misschien weet iemand niet dat hij de verleiding moet weerstaan. Misschien bekommert hij zich er niet om. Bij mensen die zich voeden met verkeerde emotionele of erotische gedachten in de vorm van allerhande fantasieën (met name masturbatie-fantasieën of in combinatie met bepaalde soorten pornografie) zullen deze uiteindelijk ingeworteld raken als verlangens en emoties.

Te veel mensen sluiten de ogen en geven alleen anderen de schuld van hun emotionele problemen in het leven.

Samenleving en cultuur kunnen inderdaad medebepalend zijn voor iemands ontwikkeling. Ouders kunnen al of niet het verkeerde voorbeeld hebben gegeven in hun daden en opvoeding. Satan kan voor verleiding hebben gezorgd. Maar de mensen individueel laten ook herhaaldelijk verkeerde levenswijzen of denkbeelden bij zichzelf toe.

Goddelijke seksualiteit

God is zeer bezorgd om de culturele omstandigheden en familie-omgeving van de mens. In gezin en omgeving wordt de basis van menselijke relaties en seksuele gevoelens, waarden en ideeën gevestigd.

Tal van krachten in deze wereld trachten het concept van het gezinsleven en de sociale leeromgeving te veranderen zodat elke seksuele ervaring acceptabel wordt.

Gods wetten en indrukwekkende plan voor de mensheid staan nog steeds overeind. Zonde — het overtreden van Gods wet (1 Joh. 3:4) — bemoeilijkt, beperkt of dwarsboomt de volle menselijke volwassenheid en goddelijke ontwikkeling. Het beperkt de goede ontwikkeling van waarden, opvattingen en doelen in het leven.

Zonden — en in het bijzonder

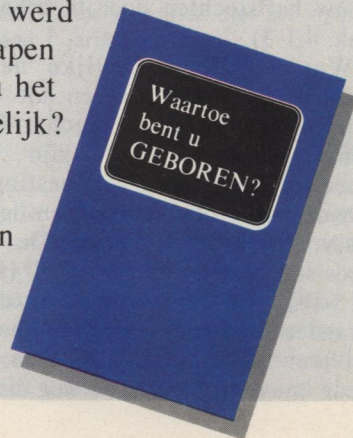
seksuele zonden — vervormen gezonde gevoelens jegens het eigen en het andere geslacht. Gezondheid en gedachtenleven worden er op sluipende wijze door vernield. Zonden vernietigen respect en waardering en de mogelijkheid om met succes de door God ingestelde gezinseenheid te beleven. Het ondermijnt het goede voorbeeld en het onderricht dat volwassenen dienen te geven aan kinderen en toekomstige generaties.

Verkeerde seksualiteit opent de weg tot snelle degeneratie en fysieke en geestelijke verzieking van de mens. Steeds grotere sociale kwaden zijn het eindresultaat.

Alleen als mensen Gods geopenbaarde wetten over de juiste relatie tot God en tussen de sexen opvolgen, kunnen waarachtig geluk, vervulling en sociale stabiliteit worden bereikt. □

WAARTOE BENT U GEBOREN?

Wat is uw bestemming? Waarom bent u hier? Is het bestaan van de mens een zonderling toeval in een zinledig universum, of heeft uw leven een concreet, achterhaalbaar doel? Het antwoord is ongelooflijk positief: de mens werd geschapen — inderdaad, geschapen — teneinde op goddelijk niveau het universum te besturen! Onmogelijk? Ons gratis boekje openbaart de waarheid. Vermeld bij uw aanvraag a.u.b. het nummer van uw adresstrookje.

Sociale voorziening

(Vervolg van pagina 20)

gen . . . Gij zult uw naaste niet afpersen en gij zult niet roven . . ." (Lev. 19:11, 13). Wat een wereld — waarin iedereen tracht elkaar te helpen en de belangen van de ander worden gerespecteerd — dat is wat God wil zien. Liefde en zorgzaamheid van persoon tot persoon, van buur tot buur, van vriend tot vriend. Dat is de levenshouding die zal overheersen als Jezus Christus opnieuw de regering van God op aarde zal instellen.

Alles goed en wel, zult u nu misschien opmerken als u tot de armen of behoeftigen behoort die moeten rondkomen van een karige ondersteuning, maar wat moet ik onder het huidige systeem doen?

Om te beginnen moet erop gewezen worden dat het, zoals wij in het huidige systeem leven, niet verkeerd is om hulp aan te nemen die nodig is en die via overheidsinstanties wordt geboden. Omdat de wereld niet volgens Gods richtlijnen leeft, kunnen wij blij zijn dat voor vele behoeftigen in ieder geval die mogelijkheid bestaat.

Verder moet men beseffen dat men niet verslagen hoeft te worden door armoede of behoefte! Tracht uw contact en uw relatie met God te verbeteren. Breng Gods levenswijze in praktijk. Betaal God zijn tienden. Als u bereid bent om hard te werken aan wat God u biedt, zal Hij aan wie alle rijkdom toebehoort, ingrijpen en in uw behoeften voorzien. Hij zal „in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus" (Filipp. 4:19).

Dat is zowel een uitdaging als een belofte. Waarom neemt u die niet aan? □

Nieuws van morgen

(Vervolg van pagina 11)

in uw hartstochten door te brengen" (Jak. 4:1-3).

Wat wij de menselijke natuur noemen, bestaat in wezen uit haat, wrok, naijver en zelfzucht. Geen wonder dat mensen „snel zijn . . . om bloed te vergieten, verwoesting en ellende zijn op hun wegen, en de weg des vredes kennen zij niet. De vreze Gods staat hun niet voor ogen" (Rom. 3:15-18). Pas wanneer deze natuur is veranderd, zullen wij vrede hebben!

Nieuwsaankondigers spreken over vrede, maar zij kennen de weg niet die

tot dit soort permanente vrede leidt. Jezus was alle menselijke nieuwsbrenners voor door zijn boodschap meer dan 1900 jaar van tevoren te laten publiceren. Deze boodschap van komende wereldvrede wordt het *Evangelie* genoemd — een woord dat „goed nieuws" betekent. Jezus' boodschap is goed nieuws. Zijn boodschap openbaart de enige manier waarop de huidige crises kunnen worden beëindigd — namelijk door de heroprichting van de regering van God over alle volken op aarde. Stelt u zich eens voor hoe de wereld zal veranderen wanneer de Schepper van de aarde en het leven ook rechtvaardig en barmhartig hierover regeert. Het goede nieuws is dat er een heel nieuwe beschaving zal komen om uiteindelijk vrede te brengen. □

DE OLYMPISCHE SPELEN

(Vervolg van pagina 6)

maar eerder als in een soort microkosmos de rivaliteiten en haatgevoelens tussen de landen van de wereld.

Aangezien de wereld verdeeld is in elkaar bestrijdende nationalisme, ideologieën en religies, dus in feite in zichzelf verdeeld, is het niet reëel te verwachten dat het grootste atletiekfestival dat de wereld heeft aan te bieden, daarvan zou afwijken.

Niet alle vormen van wedijver zijn verkeerd, zoals onze hoofdredacteur Herbert W. Armstrong in zijn rubriek „Persoonlijk" op pagina 1 van dit nummer, uiteenzet. Maar deze wereld en al haar instellingen, waaronder ook de atletiek, hebben zich die vorm van wedijver eigengemaakt waarmee Satan de duivel, de onzichtbare heerser over deze wereld, zich heeft vereenzelvigd — een wedijver die gebaseerd is op vijandschap, en als het moet zelfs op het bewust toebrengen van schade of letsel aan iemands tegenstander, alleen maar met de bedoeling *zich* ten koste van een ander *te bevoordelen*.

Bijgevolg worden de internationale verhoudingen in deze wereld verscheurd door zulke afschuwelijke zaken als „veten, twist, afgunst . . . zelfzucht, tweedracht . . ." (Gal. 5:20).

De oprichter van de Olympische Spelen, Baron de Coubertin, een zeer wijs man, realiseerde zich dat de toekomst van de Olympische Spelen in een van twee richtingen zou kunnen gaan. Hij geloofde dat „krachtsport zowel de nobelste als de verachtelijkste gevoelens kan oproepen . . . zij kan

zowel ridderlijk zijn als corrupt, gemeen, beestachtig. Men kan haar zowel aanwenden om de vrede te bevestigen als om zich op de oorlog voor te bereiden."

Het zijn de kwade vruchten van zelfzucht, vijandschap en strijd die in de Olympische Spelen zo vaak de dikwijls spectaculaire prestaties van de atleten hebben bezoedeld.

Zullen er in de Wereld van Morgen ook Olympische Spelen of daarmee vergelijkbare atletische krachtmetingen worden gehouden? De Bijbel geeft geen rechtstreeks antwoord op deze vraag. Maar met betrekking tot de sport zegt de Bijbel wel dat training van het lichaam weliswaar enige waarde heeft maar „godsvrucht" — rechtvaardig gedrag — is dat veel meer (1 Tim. 4:8).

Er is dus reden om aan te nemen dat in de Wereld van Morgen, nadat alle landen van deze wereld deel zullen zijn gaan uitmaken van Gods Koninkrijk — waardoor alle wantrouwen en rivaliteit op internationaal niveau zullen zijn uitgeschakeld — atletische schouwspelen mogelijk zullen worden die alles wat de wereld tot dusverre heeft weten aan te bieden verre zullen overtreffen. □

Woorden

(Vervolg van pagina 17)

voor alle leeftijdsgroepen. Waardering en erkenning van anderen is een van de belangrijkste drijfveren die de mens kent.

Prijzende woorden zijn bevorderlijk voor een positieve instelling en verbetering. Alle mensen, zowel jong als oud, hebben de neiging om aan de verwachtingen van anderen te voldoen. Lof verwekt het verlangen om door te gaan met het goede werk of om meer te presteren.

De noodzaak van prijzende woorden doet echter niets af aan de noodzaak van tijdige correctie. Vooral kinderen moeten al vroeg leren welk soort gedrag en gedachten ongewenst is. Maar correctie en lof zijn twee kanten van dezelfde munt. Een kind dat voldoende aanmoediging krijgt, zal ontvankelijker zijn voor correctie.

Wanneer het om zelfvertrouwen gaat, bevestigen de moderne conclusies de bijbelse wijsheid: „Kommer in het hart van de mens buigt het neder, maar een goed woord verblijdt het" (Spr. 12:25). □

BRIEVEN VAN ONZE LEZERS

John Halfords artikel in het maartnummer zat goed in elkaar, maar bovenal gaf het een waarheidsgetrouw en precies beeld van de toestand van het eiland in het verleden en het heden. In de laatste jaren (in het bijzonder sinds de verkiezingen van 1981) gaven buitenlandse correspondenten een veel slechter beeld van het eiland en ik was daarom heel blij dat [De ECHTE WAARHEID] hierin verbetering bracht. In dit moderne atoomtijdperk zijn de Maltezers meer dan trots dat zij zijn verenigd met andere niet-gebonden landen en dat zij roepen om vrede . . . waarlijk een woord waarvan tegenwoordig nauwelijks sprake is.

Albert F. Debono
Fgura, Malta

Ik heb uw artikel over Malta gelezen. Ik had geen idee dat Malta aan de oorlog heeft deelgenomen en ik wist niet precies waar Malta ligt. Graag wil ik het Maltezer volk prijzen voor het tonen van zoveel heldenmoed.

Narinder Kumar
West Midlands, Engeland

Ik wil u hartelijk bedanken voor uw artikel over „Liefde, huwelijk en sex” [zie *De ECHTE WAARHEID*, januari 1984]. Ik vond het zowel interessant als informatief. De sympathieke benadering door Ronald D. Kelly van zo'n moeilijk en gecompliceerd onderwerp is voor mij persoonlijk van enorme waarde geweest.

Fiona Starkey
Sittingbourne, Kent, Engeland

Ik zou u zeer dankbaar zijn indien u mij, wanneer het u schikt, een exemplaar van uw boekje *Bestaat God?* zou willen zenden. Ik zou mijzelf niet willen omschrijven als bijzonder godsdienstig, hoewel mijn belangrijkste interesse in het leven filosofisch van aard is en is gericht op de ware betekenis van het leven en het bestaan (waarvan uiteraard godsdiensten een belangrijk aspect vormen, maar ze schijnen mij evenmin werkelijke antwoorden te kunnen verschaffen als de wetenschap). Mijn opvattingen variëren, zoals die van vele anderen, tussen agnosticisme of scepticisme en een of andere vorm van geloof, aangezien er geen ander antwoord schijnt te zijn.

G. A. Riskel
Isle of Man,
Engeland

• *Naast het boekje Bestaat God? bent u wellicht ook geïnteresseerd in Waartoe bent u geboren? — een boekje dat de filosofische betekenis van alle grillen van dit leven geeft.*

Aanvankelijk is men bij oppervlakkige blik geneigd te denken dat [De ECHTE WAARHEID] politiek georiënteerd is. [Maar] ik heb ontdekt dat het steeds de relatie onthult tussen de crises in de wereld en de bijbelse interpretaties. Dit heeft mijn interesse om dit grootse tijdschrift voor de vrijzinnige mens te lezen sterk vergroot.

Matthew O. Eregbowa
Ankara,
Turkije

Dank u voor het sturen van [De ECHTE WAARHEID] zoals gevraagd.

Ik vind het tijdschrift interessant, maar kan het niet in alle opzichten met uw leerstellingen eens zijn en daarom heb ik de aanvraagkaart niet geretourneerd. Ik weet dat ik „tegen een muur” spreek, maar ik vind dat ik enige opmerkingen moet maken, aangezien ik altijd ijverig de Bijbel bestudeer. Niemand heeft alle waarheid, maar wij moeten ernaar streven onze kennis en ons begrip van de Schriften te vergroten.

Inderdaad wachten wij in ernst op de terugkeer van Jezus Christus, maar ik ben ervan overtuigd dat u ongelijk hebt met de leer dat Hij letterlijk in het vlees zal terugkeren. Hij „gaf zijn vlees voor het leven van de wereld” en is nu een machtig geestelijk wezen bij zijn Vader. Bovendien zei Hij dat zijn Koninkrijk niet van deze wereld is en ik ben er zeker van dat dit betekent dat het een geestelijk koninkrijk is, maar dat het beslist in de opgestane profeten van de Oudheid aardse vertegenwoordigers zal hebben. Indien Jezus in het vlees naar de aarde zou terugkeren, zou Hij evenzeer genegeerd en vervolgd worden als bij zijn eerste komst is gebeurd.

Mevr. A.D. Wells
Sevenoaks, Kent,
Engeland

• *Bent u het wel eens met alles wat er wordt gezegd in andere tijdschriften of boeken*

die u leest? Wij hopen dat u van gedachten verandert en alsnog de aanvraagkaart retourneert. Overigens zijn wij het met u eens dat Jezus niet zal terugkeren als een menselijk wezen van vlees en bloed. Ons boekje Wat bedoelt u precies met wedergeboren? zet dit uiteen.

Graag zou ik uitdrukking willen geven aan mijn dank voor een exemplaar van het Gouden-Jubileumnummer van [De ECHTE WAARHEID]. Sta mij toe te zeggen dat men na het lezen ervan waardering heeft voor uw doelstellingen en die van de andere redacteurs bij het streven om een dienst te bewijzen aan de culturele en educatieve behoeften van alle volken en voor uw ondblzinnige waarnemingen inzake binnenlandse, economische en internationale onderwerpen van onze tijd, evenals die met betrekking tot de moraliteit, de technologie en nog vele andere dingen.

J.D. Boulton
Shoreham-by-Sea, Sussex,
Engeland

Graag wil ik u zeggen met hoeveel vreugde ik uw tijdschrift lees. Iedere maand zie ik uit naar de ontvangst van een exemplaar. Graag wil ik van deze gelegenheid ook gebruikmaken om de heer Armstrong en zijn gehele staf geluk te wensen met het vijftigjarige jubileum.

The Earl of Preston
Co. Waterford
Ierland

SPORTIVITEIT

(Vervolg van pagina 13)

mijn lichaam en houd het in bedwang . . .” Paulus trachtte een gedisciplineerd mens te zijn, die een nederlaag met een even goed humeur

kan incasseren als hij de lof van een overwinning in ontvangst neemt (1 Kor. 9:24-27).

Geniet van de sport, en blij sportief. Zo sterkt u uw karakter en krijgt u een gelukkiger levenshouding. Tenslotte schuilt er veel waarheid in het oude

gezegde: „Het gaat niet om het winnen of het verliezen, maar om de manier waarop je het spel speelt.”

Als u niet opgewekt en sportief aan sport kunt doen — hoe kunt u dan het nog veel belangrijker spel van het leven spelen? □

WAAR is de WARE KERK?

Uw leven hangt af van het antwoord op deze vraag! Gods ware Kerk — waar zij ook is — heeft „de sleutels van het Koninkrijk der hemelen” (Mattheüs 16:19), en zonder deze sleutels is er voor niemand hoop op iets na dit fysieke bestaan.

Waar is de oorspronkelijke ware Kerk die Jezus Christus heeft gesticht? Wat is het doel van de Kerk? En waarom

zijn er zoveel verschillende, tegenstrijdige kerkgenootschappen? Hoe wordt men lid van Gods Kerk?

Een verrassend nieuw boekje brengt nu de waarheid aan het licht. Vraag een exemplaar en vermeld het nummer van uw adresstrookje.

